

การสารนารายณ์

ปีที่ ๑๒ ฉบับที่ ๔ ตุลาคม-ธันวาคม ๒๕๔๒ Vol. 12 No. 4 October-December 1999

- สังขราโชวาท สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
- แก่นแกือของพระพุทธรูปศาสนา
- บทความทางวิชาการ
- เอลโดว่า ถิ่นบัตจรวงษ์
- สมุนไพรเมืองไทยเป็นสมบัติของไทยที่ควรอนุรักษ์
- ปัญหาการบอกศักราชพจนานาในปัจจุบัน
- ทารุณกรรมภาษาไทยในทีวี
- พุทธประวัติของนางวิมลทิน
- พระมหาชนกโชติธัทร
- สรุปร่างในรวม ๓ เดือน

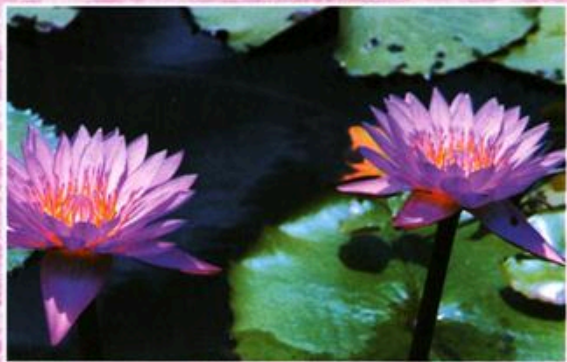

หลักธรรมวันมาฆบูชา

สหุपाปสฺส อกรรมิ กุสลสุปสมฺปทา
 สจฺจิตฺตปริโยทปนํ เอตํ พุทฺธานสาสนํ
 ขนฺติ ปรมํ ตโป ตีติกฺขา
 นิพฺพานํ ปรมํ วนฺตํ พุทฺธา
 น มํ ปพฺพชฺชิตํ ปฺรชฺชาตี
 สมฺมโน หนฺติ ปฺรํ วิเทจยนฺโต
 อนุปฺวาโต อนุปฺชาโต ปาฎิโมกฺขเ จ ส่วโจ
 มตฺตณฺณตฺตา จ ภคฺตณฺณํ ปนฺตณฺจ สยนาสนํ
 อธิจฺจฺเต จ อาโยโค เอตํ พุทฺธานสาสนํ

Not to any evil, to cultivate good,
 to purify one's mind-This is message of the Buddhas.
 For bearing-patience is the highest austerity,
 Nibbana is supreme, Say the Buddhas.
 He, verily, is not a recluse who harms another.
 Nor is the an ascetic who oppress others.
 Not insulting, not harming; restraint according to the Rules,
 moderation in food, secluded abode, intent on meditation
 -this is the Message of the Buddhas.

การไม่ทำบาปทั้งปวง การทำกุศลให้ถึงพร้อม
 การชำระจิตให้ผ่องแผ้ว นี้เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย
 ขันติคือความอดกลั้นเป็นตบะอย่างยอดเยี่ยม พระพุทธเจ้าทั้งหลายกล่าวว
 พระนิพพานเป็นยอด สุมาสูอันมีไชบรรพชิต ผู้เบียดเบียนผู้อื่นมิใช่สมณะ
 การไม่กล่าวร้าย การไม่ทำร้าย ความสำรวมในพระปาฏิโมกข์ ความรู้จักประมาณในอาหาร
 การอยู่ในเสนาสนะอันสงัด และการประกอบความเพียรทางจิต นี้เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

คณะกรรมการจัดทำวารสารรายณั

พระเทพสังฆมถน พระเทพพิสุทธิเมธี พระราชวิริยธาดาสังการ
พระราชาวิทยาคม พระศรีธรรมมถน พระกิตติรามมณี
พระศีลวราสังการ พระสุธีปริยธชาภรณ พระศรีปริยธินเมธี

รศ.นสสภมรสีภิม

นายพิทักษ์โท เทพนอก

รศ.นสสภมรสีภิม
สุวิมล ไชยมล

พระมหาเหมือน อุปมจโร

พวท.นสสภมรสีภิม

พระมหาสุนทร สุนทรโคต พระมหาเต็มใจ ภุวิเมธี พระมหาเสวี พุทธรุกิจิต
พระสวาท ธรรมโรส พระมหาสุพร รุขจิตธมโม พระมหาบุญมี ปัวโร
คร.พระมหาอภิชัย ธรรมชโย นายจ่านก ปุมาธา นายเฉลิม เขื่อนทองหลาง

นสสภมรสีภิม

พระสมจิต พุทธวิริโย พระมหาคำภีร์ ภุวิสีโต พระมหาชุตธนา นราสโย
นายสุรพงษ์ คงสัดย นายประพันธ์ นิกกระโทก

ด.นสภ

พระอธิการอืด ส่วโร นายอัมพร เจือจันทร์ นายกิตติพัฒน์ สุวรรณศิริเมธี

ด.นสภมรสีภิม

นายคม ณัฐเนน นางวราสนา เถาว์พุดชา นางสาวมุกดา คัดขุอกนกรวิชต์
นางสาวเขมิกา ทองอรวิภูด

นสภมรสีภิม

เจ้าของ : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา

สำนักงาน : อธิการบดี ผู้ช่วยอธิการบดี ฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา

วัดพระนารายณ์มหาราช วรวิหาร อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ๓๐๐๐๐

โทร. ๐๕๕-๒๕๕๕๙๑, ๒๖๕๕๖๐ โทรสาร ๐๕๕-๒๖๗๙๒๗

ขอเชิญร่วมบริจาค

สร้างอาคารมหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

วิทยาเขตนครราชสีมา

และตั้งทุนมูลนิธิการศึกษา

ผู้มีจิตศรัทธาเชิญติดต่อบริจาคได้ที่

สำนักวางแผนวิทยาลัยอ้อมมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา
วัดพระนารายณ์นเรนทรราช วรวิหาร อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา
หรือ ที่สำนักงานโทยอ้อมมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา
บ้านวังน้อย ตำบลหัวทะเล อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ๓๐๑๐๐
โทร. (๐๕๔) ๒๕๖๗๗๑, ๒๖๔๕๖๐ โทรสาร (๐๕๔) ๒๖๔๗๗๘ ปณ.นครราชสีมา

วารสารนารายณ์

ปีที่ ๑๒ ฉบับที่ ๔ ตุลาคม-ธันวาคม ๒๕๔๒ Vol. 12 No. 4 October-December 1999

วารสารนารายณ์รายสามเดือนของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วิทยาเขตนครราชสีมา

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาการศึกษาของคนละแวกต่าง
วังชาพระพุทธรูปศาสนาประจำสัมพันธ์
กิจการนักเรียน นิสิต เป็นกัลยาณมิตร
ระหว่างพระสงฆ์ และประชาชนทั่วไป

อัตราค่าบอกรับเป็นเล่ม

ปีละ ๑๐๐ บาท

(ส่งจ่ายไปรษณีย์ นครราชสีมา)
ในนามหัวหน้ากองบรรณาธิการ)

สำนักพิมพ์

ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วิทยาเขตนครราชสีมา

วัดพระนารายณ์มหาราช วรวิหาร
อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ๓๐๐๐๐
โทร. ๐๔๔-๒๕๕-๔๙๐, ๒๖๔-๕๖๐
โทรสาร ๐๔๔-๒๖๙๙๓๗

พิมพ์ที่

โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์
เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐
โทร. ๒๒๑๔-๘๑๑๔, ๒๒๑๖-๘๘๓๖
๒๒๓๓-๒๔๑๗
โทรสาร ๒๒๓๓-๒๔๑๗

สารบัญ

- สังฆาไสวาท สมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ๒
- แก่นแท้ของพระพุทธรูป ๔
- ทารุณกรรมภาษาไทยในทีวี
(บทความที่กั้วังขึ้นำพัฒนาอนุรักษ์ภาษาไทย) ๕
- ปัญหการบอกรับเทศนาในปัจจุบัน ๑๓
- ปรัชญาอินเดีย (บทความทางวิชาการ) ๑๙
- เอลโลว์ กำเนิดจรรยา ๒๒
- พุทธประวัติย่อแนวอินเดีย ๒๕
- สุนไพเมืองไทยเป็นสมบัติของไทยที่ควรอนุรักษ์ ๒๗
- พระมหาภิกษุโพธิสัตว์ ๒๙
- สรุปรำวในรอบ ๓ เดือน ๓๔
- นิตยฉนะ ๔๙

ปกหน้า : ดอกบัว

ปกหลัง : อาคารมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา บ้านหัวถนน ตำบลหัวทะเล
อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา

พระสังฆราชโซวาท

ศต-พระศุภนสังฆ

สมเด็จพระญาณสังวร

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

ประทานในพิธีประทานสัญญาบัตร พัตยศ และผ้าไตร ประจำปี พ.ศ.๒๕๕๒ ณ วัดพิศุทธทอง สิงห์บุรี ในวันที่ ๑๔ ธันวาคม, วัดท่าหลวง พิจิตร ในวันที่ ๒๑ ธันวาคม, ณ วัดโพธิ์ชัย หนองคาย ในวันที่ ๒๘ ธันวาคม, ณ วัดทรงศิลา ชัยภูมิ ในวันที่ ๖ มกราคม, ณ วัดเกตุราสุขารามย์ ระยอง ในวันที่ ๒๑ มกราคม และ ณ วัดไตรมิตรวิทยารักษ์ กทม ในวันที่ ๑๔ มกราคม พ.ศ.๒๕๕๓

ซึ่งในวันนี้เนื่องในมงคลวโรกาสพระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษาสมเด็จพระบรม
บพิตรพระวราชมหาราช บรมนาถบพิตร พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ
ซึ่งทุกปีทรงโปรดให้เลื่อนและตั้งสมณศักดิ์พระสงฆ์ผู้ได้บำเพ็ญคุณประโยชน์ต่อ
ประเทศชาติและพระพุทธศาสนา และจำนวนหนึ่งทรงมีพระบรมราชานุญาตให้พระ
สังฆราชแต่ละองค์ทรงรับเป็นมาจาระตลอดมา ปีนี้ก็เช่นเดียวกัน จึงมาพบเพื่อนสหาย
ธรรมิกทั้งหลายในวันนี้ ขออนุโมทนาสาธุการ ที่ได้ทำคุณทำประโยชน์แก่ประเทศชาติพระพุทธ
ศาสนาและพระมหากษัตริย์ ควรแก่การได้รับพระมหากรุณาเลื่อนและตั้งสมณศักดิ์ ขอหวังว่าจะ
เป็นกำลังใจให้มั่นคงในการบำเพ็ญประโยชน์เพื่อสามสถาบันสำคัญของเรตต่อไป โดยเฉพาะในยุค

นี่ที่ความดีเป็นที่ต้องการอย่างที่สุดและพระคือผู้ที่มีชื่อประกาศตนว่าเป็นผู้มีความดีความประเสริฐ ฉะนั้นเราทั้งหลายผู้ได้ชื่อว่าเป็นพระ เป็นผู้มีความดีความประเสริฐ จึงควรต้องปฏิบัติให้สมชื่อ อย่าดีแต่ที่ชื่อ ต้องดีที่ความประพฤติปฏิบัติด้วย เราเป็นลูกสมเด็จพระตถาคตพุทธเจ้า พระพุทธองค์ทรงเป็นยอดของคนดี ที่ไม่เพียงมนุษย์เท่านั้นยอมร่วบยอมเทิดทูนบูชา แม้พรหมเทพก็ยอม นอบน้อมต่อพระพุทธองค์ทุกท่านก็ได้เคยศึกษาทราบมาแล้วว่าในพระธรรมจักกัปปวัตตนสูตรก็ตาม ในพระมหาสมัยสูตรก็ตามมีแสดงไว้ชัดเจนถึงความทรงเป็นที่เทิดทูนบูชาของพรหมเทพมากมายเพียงไร ที่จริงการกล่าวถึงพรหมเทพตาดจะถูกตำหนิว่าม่งาย ซึ่งมีความเห็นว่าจะม่งายก็ต่อเมื่อไปเกี่ยวข้องกับพรหมเทพอย่างผิด ๆ เช่นไปหวังพึ่ง ไปอ่อนน้อม ไปเชื่อถือยิ่งกว่าเชื่อกรรมของตนเอง เช่นนี้ที่น่าจะกล่าวได้ว่าเป็นการม่งาย แต่การเชื่อว่าที่ท่านกล่าวถึงพรหมเทพไว้ในพระพุทธประวัติมิใช่เป็นเรื่องเหลวไหล พระพุทธองค์ทรงเทศน์โปรดเทวดาจริงทุกคำคืน เช่นเดียวกับที่ทรงเทศน์โปรดมนุษย์ ที่มีคำกล่าวที่ไม่เชื่อก็อย่าลบหลู่กัน มีเหตุผล

ญาติโยมพวกหนึ่งแนะนำกันให้ภาวนาคำว่า "พุทโธ" ไว้ให้ประจำใจอยู่เสมอ และมีเหตุผลบอกกล่าวกันที่น่าสนใจไม่น้อย คือบอกกันว่าผู้ที่มีพุทโธอยู่ในใจนั้น เท่ากับประกาศอยู่ตลอดเวลาว่าเป็นผู้มีสมเด็จพระบรมศาสดาเป็นที่เทิดทูนเสวยในใจจะดังไปถึงบรรดาผู้เป็นพยานทั้งหลาย คือ เทวดา ที่เชื่อกันอยู่ในหมู่ผู้คนจำนวนไม่น้อย ว่ามีฤทธิ์มีความสามารถกว่ามนุษย์ จึงมีผู้ให้เหตุผลว่าเมื่อเทวดาก็เคารพเทิดทูนสมเด็จพระบรมครู ย่อมยอมร่วบบรรดาผู้เทิดทูนเคารพสมเด็จพระบรมศาสดาว่าเป็นพวกเดียวกันแม้มีภัยเกิดขึ้น ย่อมช่วยเท่าที่จะช่วยได้ จนสุดความสามารถ เคยมีสภาพสตรีสูงอายุแล้วมีพุทโธอยู่ในใจมาแต่เล็กแต่น้อย ไม่เคยทอดทิ้ง เพราะได้ประสบความมหัศจรรย์ด้วยตนเองจริง ๆ คือวันหนึ่งจะจมน้ำตาย รู้สึกว่ามีมือจับดึงดึงลงไปในน้ำจนแน่ใจว่าต้องตายแน่แล้ว ก็ถึงที่ผู้ใหญ่เคยเล่าว่าผู้จะตายทุกคน จะต้องมีผู้บอกทางให้ไปเป็นสุข ว่า "พุทโธ พุทโธ" จึงบอกตัวเองเช่นนั้นบ้าง พอนึกว่า "พุทโธ" เท่านี้เมื่อที่จุดกลางสุดความตายก็ปล่อยทันที ได้มีชีวิตตรอมอกอีกนานนัก จึงยึดมั่นภาวนาพุทโธอยู่ตลอดมา นี่เป็นเรื่องจริงที่มีมูลเล่าให้ฟัง มีตัวตนในปัจจุบัน ที่นำมเกล้าในท่ามกลางท่านผู้ทรงศีลทรงธรรมทรงพระวินัย ก็ด้วยอยากจะทำกาให้ท่านช่วยกันอบรมญาติโยม ไม่ว่าเด็กว่าผู้ใหญ่ ให้มีใจผูกพันกับพระพุทโธให้มาก จะได้ช่วยกันจุดแสงสว่างส่องบ้านเมืองของเราให้ทุกขโทษภัยมกมายปรากฏให้เห็น ให้ไม่สามรถทำร้ายชีวิตที่นำปราณีทั้งหลายได้อีกต่อไป ได้มีความสุขสวัสดิ์พอสมควร ก็ขอฝากทุกท่านท่านนี้

แก่นแท้จริง

ของ

พระพุทธรักษา*

โดย: พระเทพนิมิตถาวร เจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา
และประธานสมาธิภาวนาเพชรบูรณ์

● พระพุทธรักษา ประกอบด้วยโครงสร้างสำคัญ ๓ ประการ

๑. ศาสดา ท่านผู้เป็นเจ้าของศาสนา (พุทธ)
๒. ศาสนา หลักธรรมคำสั่งสอนของพระศาสดา (ธมฺโม)
๓. ศาสนิก กลุ่มคนที่นับถือศาสนาของพระศาสดา (สงฺโฆ)

● ศาสดา คือ พระพุทธเจ้า อาจเข้าใจได้ ๓ ทาง คือ

๑. พุทธภาวะ ความเป็นพระพุทธรเจ้าโดยพระพุทธรคุณ ๓
๒. พุทธสรีระ เรือนร่าง/รูปกายของพระพุทธรเจ้า

๓. พุทธรูป รูปเปรียบเทียบของพระพุทธรเจ้า ● ศาสนา คือ หลักธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธรเจ้า ประกอบด้วยหลักการ ๓

- (๑) การไม่ทำบาปโดยประการทั้งปวง (ศีล)
- (๒) การทำกุศลให้ถึงพร้อม (สมาธิ)
- (๓) การทำจิตใจของตนให้หมดจด (ปัญญา)

● อุดมการณ์ ๔

- (๑) ความอดทน/อดกลั้น/อดออม
- (๒) การดับทุกข์/การแก้ปัญหาชีวิตได้เบ็ดเสร็จ/การดำเนินชีวิตตามหลักอริยมรรค
- (๓) การบวช/การถือบวช/การเว้นจากการเบียดเบียนซึ่งกันและกัน

* บรรยายครั้งที่ ๑ ณ พระวิหารหลวง วัดพระนารายณ์มหาราช อำเภอราชการส่วนจังหวัด ส่วนท้องถิ่น พนักงนวิบูลย์กิจ คณะครูอาจารย์นักศึกษานิสิตนิสิตที่จำต้องรู้ในศาสนาพุทธ (โครงการฟังธรรมในเทศกาลเข้าพรรษา) จ.นครราชสีมา วันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๓๖ ครั้งที่ ๒ ณ วัดเวฬุแก้ว ต.มะเกลือใหม่ อ.สูงเนิน จ.นครราชสีมา วันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๓๖

- (๔) การเจริญสมณธรรม/ยกจิต/ข่มจิต/
 ปล่อยจิต/เพิกจิตคือปล่อยวาง)

● **วิธีการ ๖**

- (๑) การไม่ใส่ร้ายผู้อื่น
 (๒) การไม่ทำร้ายผู้อื่น
 (๓) การสำรวจระวังตนโดยการละเว้นข้อ
 ห้าม/ทำตามข้ออนุญาต
 (๔) การรู้จักประมาณตนคือดำรงชีวิตใน
 ทางสายกลาง (ความดี)
 (๕) การจัดบรรยากาสนให้ที่อยู่อาศัย/ที่ท่า
 งานให้สะอาดสงบร่มรื่น
 (๖) การทำความเพียรพยายามชำระจิตใจ
 ของตนให้บริสุทธิ์หมดจดอยู่เสมอ

● **ศาสนิก คือ พุทธศาสนิกชน ๔**

- (๑) ภิกษุ/สามเณร
 (๒) ภิกษุณี/สิกขาภิกษุ/สามเณรี
 (๓) อุบาสก/อุบาสิกา
 (๔) อุบาสิกา/ชี

ตลอดถึงเรื่องความเป็นมาของพุทธศาสนา
 นิกายมหายานหรืออวัชรยาน และหินยานหรือ
 เถรวาท

● **ส่วนประกอบที่สำคัญของพระพุทธศาสนา คือ**

๑. **สถานที่สำคัญ**

- (๑) สังเวชนียสถาน ๔ มีลุมพินีที่ประสูติ/
 พุทธคยาที่ตรัสรู้/สารนาถที่แสดงปฐมเทศนา/
 กุสินาราที่ปรินิพพาน
 (๒) วัด/พระอาราม ๓ เขต เขตพุทธาวาส/
 เขตธรรมาวาส/เขตสังฆาวาส
 (๓) ที่อื่น ๆ นอกจากนี้ เช่น พุทธมณฑล
 ฯลฯ

๒. **สิ่งของสำคัญ**

- (๑) พระธาตุ

- (๒) ธรรมจักร
 (๓) รอยพระพุทธรูป
 (๔) พระพุทธรูป
 (๕) พระสถูป/เจดีย์
 (๖) ต้นพระศรีมหาโพธิ์
 (๗) ตู้/หนังสือพระไตรปิฎก/คัมภีร์
 พระธรรม/ตำราเรียนทางพระพุทธศาสนา
 (๘) ธรรมาสน์
 (๙) โต๊ะหมู่บูชา
 (๑๐) ผ้ากาสาวพัสตร์
 (๑๑) อัญมณี
 (๑๒) ธงชาติ/ธงธรรมจักร/ธงเทพพรหม

วังสี

๓. **พิธีสำคัญ**

- (๑) สังกรรม เช่น อุปบสถ/อุปสมบท/
 กฐิน/ปวารณา/ผูกพัทธสีมา/อโศกาน
 (๒) วินัยกรรม เช่น ทำพินทุ/อุชิขฐาน/
 ทำสามเณรกรรม/แสดงอุปติ/เข้าพรรษา
 (๓) พิธีกรรม เช่น เจริญพระพุทธ
 มนต์/สวดพระพุทธมนต์/สวดมคคาถา/บังสุกุล

๔. **วันสำคัญ**

- (๑) วันวิสาขบูชา
 (๒) วันมาฆบูชา
 (๓) วันอาสาฬหบูชา
 (๔) วันเข้าพรรษา
 (๕) วันออกพรรษา
 (๖) วันพระ/วันธรรมสวนะ

๕. **ศาสนกิจสำคัญ ของคณะสงฆ์ ๖ งาน**
 (ทำความเข้าใจสถาบันสงฆ์/เรื่องสมณศักดิ์/ ฯลฯ)

- (๑) การปกครอง เช่น งานนโยบาย/
 การดูแล/แนะนำประชุมปรึกษาหารืองานตรวจ
 เยี่ยม/พิจารณาความดีความชอบ/ชำระอธิการณ/

สวัสดิการ ฯลฯ

(๒) การศึกษา มีการศึกษาเล่าเรียน/ศึกษาอบรม/และศึกษาดูงาน ตามหลักสูตรดั้งเดิมของพระพุทธเจ้าคือ ศิลสมาธิปัญญา/หลักสูตรเก่าของสมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรส คือนักธรรมและธรรมศึกษาตรี โท เอก /บาลีประโยค ๑-๒-๔ ประโยค/และหลักสูตรใหม่ ของกรมการศาสนากระทรวงศึกษาธิการ คือหลักสูตรปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา และหลักสูตรมหาวิทยาลัยสงฆ์

(๓) การเผยแผ่ มีงานธรรมกถึก/ธรรมทูต/ธรรมจาริก/ธรรมทายาท/งานหน่วยอบรมประชาชนประจำตำบล (อ.ป.ต.) ฯลฯ

(๔) การสาธารณูปการ คือ งานพัฒนาวัด ๘ ส. มีพัฒนาคน ส.สงฆ์, ส.สัตบุรุษ พัฒนาลิงของ ส.เสนาสนะ, ส.สมบัติวัด/พัฒนางาน ส.สาธารณสงเคราะห์, ส.สังฆาธิการ, ส.สมณธรรม, ส.สวัสดิการ/

(๕) การศึกษาสงเคราะห์ มีงานตั้งศูนย์เด็กเล็กก่อนเกณฑ์ในวัด/งานพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์/งานอุทยานการศึกษา/งานบริหารสถานที/ทุนการศึกษา/โครงการอาหารกลางวัน ฯลฯ

(๖) การสาธารณสงเคราะห์ คือ งานสงเคราะห์ประชาชนด้วยเรื่องพิธีกรรมต่าง ๆ /ช่วยเป็นที่ปรึกษาในปัญหาชีวิตด้านต่าง ๆ /ช่วยเหลือในคราวประสบภัยพิบัติ อุบัติภัย วินาศภัย โรคภัย สาธารณภัย และมรณภัย ตามกำลังความสามารถเท่าที่จะช่วยได้

● สังคมไทยเปรียบเหมือนกับต้นไม้

ประชาชนนั้นหรือคือรากแก้ว

รัฐบาลเหว็ดเหว้งคือลำต้น

ข้าราชการกึ่งกัณฑ์ประธานชน

ราชอาณาจักรสุดต้นมองเห็นไกล

● คุณลักษณะพิเศษหรือแก่นแท้แห่งพระพุทธศาสนา

๑. พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งเหตุผลและคุณงามความดีที่พิจารณาเห็นจริงได้มีได้มีรากฐานอยู่บนฤทธิ์เดชปฏิบัติหริย แม้จะตัดความเชื่อในเรื่องฤทธิ์เดชปฏิบัติหริยออกไป ก็ไม่ทำให้พระพุทธศาสนากระทบกระเทือนอะไรเลยแม้แต่น้อย

๒. พระพุทธศาสนาเป็นตัวอย่างแห่งลัทธิประชาธิปไตยที่เก่าแก่ที่สุดของโลก มีหลักการและวิธีการอันทันสมัยอยู่จนทุกวันนี้

๓. พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาแรกในโลกที่ส่งเสริมสิทธิมนุษยชนโดยสอนให้เลิกระบบทาส ไม่เอามนุษย์เป็นสินค้าสำหรับซื้อขาย ห้ามมิให้พระภิกษุมีทาสไว้ใช้กับทั้งสอนให้เลิกทาสภายในคือไม่ทำตนให้ตกเป็นทาสของความโลภ ความโกรธ และความหลง

๔. พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาแรกในโลกที่สอนให้มนุษย์เลิกดูหมิ่นเหยียดหยามกันในเรื่องการถือชาติชั้นวรรณะและวงศ์ตระกูล โดยได้ตั้งจุดนัดพบกันไว้ที่ศีลธรรม ใครจะเกิดในตระกูลสูงต่ำ ยากดีมีจนอย่างไรไม่สำคัญ ถ้าประพฤติดีมีศีลธรรมแล้วก็ถือว่าเป็นคนดีควรแก่การยกย่องสรรเสริญ แต่ถ้าตรงกันข้ามคือ ล่วงละเมิดศีลธรรมแล้ว แม้จะเกิดในตระกูลสูงก็นับได้ว่าเป็นคนพาลอันควรแก่การตำหนิติเตียน

๕. พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาแรกในโลกที่สอนปฏิบัติเรื่องการทำบุญโดยวิธีฆ่าสัตว์หรือมนุษย์บูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือการทำให้อื่นเดือดร้อน

หากแต่สอนให้ทำงานด้านสังคมสงเคราะห์แทน การเบียดเบียน และสอนให้หาทางชำระจิตใจของตนให้บริสุทธิ์สะอาด

๖. พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่สอนลัดตัดตรงเข้าหาความจริง ให้กล้าสู้หน้ายอมรับสภาพความเป็นจริง เช่น เรื่องความเกิด แก่ เจ็บ ตาย แล้วสอนให้หาประโยชน์จากความจริงนั้นให้ได้ รวมทั้งสอนอย่างตรงไปตรงมาในเรื่องการถือฤกษ์ยาม แม่น้ำ ต้นไม้ ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ เป็นต้น และสอนให้มนุษย์ทำตนเป็นเหตุตาได้ในชีวิตนี้โดยไม่ต้องรอให้ตายเสียก่อน คือ สอนให้ไปถึงสวรรค์ได้ก่อนตาย โดยชี้ให้เห็นความประพฤติปฏิบัติดีว่าจะสามารถทำมนุษย์ให้เป็นเหตุตาได้

๗. พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่สอนให้แก้ความเสื่อมทางศีลธรรมโดยไม่มองข้ามปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ คือ สอนให้แก้ความชั่วด้วยความดี และสอนให้แก้ที่ตัวเราเองก่อนโดยไม่คอยเกี่ยงให้คนอื่นทั่วโลกดีหมดแล้วเราจึงจะประพฤติตนเป็นคนดีคนสุดท้าย แม้ในการสอนให้มีเมตตาจิตก็ให้แผ่เมตตาในตนเองก่อนเพื่อจะได้เป็นพยานว่าเราวิเศษเกลียดทุกข์ฉันทใคร่คนอื่นก็มีความวิเศษเกลียดทุกข์ฉันทนั้น

๘. พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่สอนให้ถือศีลธรรมคือ ความถูกต้องตามเหตุผลเป็นประมาณที่เรียกว่า "ธรรมปฏิบัติ" ไม่สอนให้ถือตนเองเป็นใหญ่ หรือสอนให้ถือคนอื่นเป็นใหญ่ หลักคำสอนเรื่องผู้เห็นธรรมชื่อว่าเห็นพระพุทธเจ้า ผู้ปฏิบัติธรรมชื่อว่าอยู่ใกล้พระพุทธเจ้า คำสอนเรื่องอามิสบูชาและปฏิบัติบูชา และเรื่องการตั้งพระธรรมวินัยไว้ให้เป็นพระศาสนาแทนพระองค์ของ

พระพุทธเจ้า นั่นก็เป็นการสอนแบบธรรมปฏิบัติ

๙. พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่สอนเน้นหนักในเรื่องการใช้สติปัญญาในการดำเนินชีวิต ให้รู้จักการกำจัดความทุกข์ความเดือดร้อนด้วยวิธีการพิจารณาให้เห็นต้นตอของความทุกข์แล้วแก้ไขให้ถูกทาง ไม่ใช่เชื่อถือหรือแก้ไขอย่างงมงาย

๑๐. พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่สอนให้รู้จักพึ่งตนเอง ในการประกอบคุณงามความดี ในการยกระดับชีวิตตนเองให้สูงขึ้น ไม่สอนให้คิดแต่จะเอาดีด้วยการอ่อนน้อมบงบวง คำสอนข้อนี้เป็นเหตุให้เกิดหลักการ เรื่อง "ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว" ที่เรียกว่า กฎแห่งกรรม อันทำให้ชาวต่างประเทศหันมานิยมนับถือมากขึ้น

๑๑. พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาเดียวในโลกที่กล้าปฏิเสธหลักศรัทธา ซึ่งชาวโลกถือกันว่าเป็นศาสตร์แห่งศาสตร์ทั้งหลาย โดยได้เสนอหลักการอย่างอื่นที่สูงกว่า แน่นนอนกว่า พร้อมทั้งให้เหตุผลไว้อย่างชัดเจน

๑๒. พระพุทธศาสนามีหลักเกณฑ์และวิธีการในการสั่งสอน ตลอดจนตัวคำสอนอันเป็นวิทยาศาสตร์มาก่อนที่จะมีวิทยาศาสตร์ของโลกเกิดเป็นเนื้อเป็นตัวขึ้น

● พระพุทธศาสนาเปรียบเหมือนต้นไม้

ชื่อเสียงเกียรติ	เปรียบเหมือน	กิ่งไม้
ลากลักการะ	เปรียบเหมือน	ใบไม้
ศีล	เปรียบเหมือน	เปลือกไม้
สมาธิ	เปรียบเหมือน	กระพี้ไม้
ปัญญา	เปรียบเหมือน	เนื้อไม้
วิมุตติ	เปรียบเหมือน	แก่นไม้

การบูรณกรรมภาษาไทยในทีวี บทความทั่วถึงขั้นพัฒนาอนุรักษ์ภาษาไทย

โดย... พระศรีธรรมมาภรณ์
รองอธิการบดี-วิทยาเขตนครราชสีมา

77 านผู้อ่าน
คงสงสัยได้ยืนโงะก
ผู้อ่านข่าวทีวีหลาย
คนในปัจจุบันนี้ใช้
ภาษาวิบัติขัดหูอยู่
ทุกวัน อยากจะ

เทียบกับผู้อ่านข่าวที่อยู่ในสี่ทีวี แต่ไม่อาจจะเข้าไป
นั่งเคียงไหล่กับเขาได้ เสียหายที่ไม่ได้มีโอกาสเข้า
ร่วมอบรมผู้ประกาศข่าวกับเขาจึงต้องปล่อยให้เขา
กระทำซ้ำๆทำรูดกรรมต่อภาษาไทยด้วยความ
หุนหันดิ้นเรื่อยมา บัดนี้ถึงจุดสุดท้านแล้ว จึงขอ
ระบายความรำคาญออกไปสักที ท่านผู้อ่านข่าว
พิธีกร ผู้ดำเนินรายการ กูรูอ่านตงรณให้ตีแล้ว
ช่วยเอาไปตรวจสอบแก้ไขด้วย

๑. ใช้คำว่า นั้น โดยไม่มีประโยค ย นำ
เช่น

นายกรัฐมนตรีนั้น, ผู้บัญชาการตำรวจแห่ง
ชาตินั้น, อธิบดีกรมการศาสนา

คำว่า นั้น เป็นคำกรุง อนาคตหลัก

คำว่า นั้น เป็นนิยมสรรพนาม จะต้องใช้คู่
กับคำว่า ไต่

ต้องมีคำว่า ไต่ ไต่ ไท โท ะไร เมื่อไร

อย่างไรเป็นคำพูดนำในวรรคต้นเมื่อก่อนจึงจะมีคำว่า
นั้น วั้ตาม เช่น คนไหนกิน คนนั้นจ่าย, ใครทำ
กรรมอะไร ผู้นั้นต้องรับผลกรรมนั้น

คนใดพูดไม่ชัด คนนั้นต้องฝึกพูดใหม่,
เมื่อไร ผลกรรมปรากฏ เมื่อนั้นจะรู้สึก

ทำอย่างไร ได้อย่างนั้น, วันใดฟ้าคะวึมฝน
วันนั้นผู้ว่าทงม ต้องว่าวุ่นใจเพราะกลัวน้ำท่วม

หรือใช้แทนสิ่งที่พูดไว้ก่อน โดยใช้นั้น แทน
ไม่ต้องพูดซ้ำคำเดิม เช่น ประเทศไทยเป็นหนึ่งทั้ง
ชาติอยู่หลายล้านล้านบาท หนึ่งเหล่านั้นต้องใช้เวลา
อีก ๒๐๐ ปี จึงจะชดใช้ได้หมด คำว่านั้น ใช้แทน
หนึ่งหลายล้านล้านบาท

มีโทษที่ออกเสียงภาษาไทยวิบัติหลายคน
ออกเสียงคำว่า รวยการ เป็น รวยการ, คำว่า
นาฬิกา เป็น นารุกา หรือบางที่ได้ยินเป็น นายก
โทษกแบบนั้นควรไปเข้ารับการอบรมฝึกซ้อมการ
ออกเสียงใหม่ คำว่า นั้น ใช้แทนคำว่า โฆษกออก
เสียงภาษาไทยวิบัติ

คำว่า นั้น ที่ใช้ในกรณีนี้ เป็นคำที่อ้าง
พาดพิงถึงสิ่งที่กล่าวระบุไว้ข้างต้นแล้ว แต่ได้อยู่ ๆ
ก็ไม่ต่อคำวั้นขึ้นเลย เช่น คำว่า รวยการนั้นก็ได้ไป
ตรวจสภาพน้ำท่วม แบบนี้เป็นการใช้ นั้น มาก

กะและใส่ผิดหลัก ถ้าใช้ว่า "นายกได้เดินทางไปตรวจสภาพหน้าท่วม" แค่นี้ก็สมบูรณ์แล้ว ไปเติมคำว่า **นั้น** มาทำไมให้รำคาญ

พระหรือhayกัณฑ์เหมือนกันชอบใช้ **อิมินา สกกาเรน ตํ พุทฺธํ อภิปูชยาม** ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ขึ้นประโยค **ย** นำมาก่อน ถ้าจะใส่ **ตํ พุทฺธํ** ต้องขึ้น **โย โส ภควา อรหํ สมมาสมพุทฺโธ** นำก่อน จึงต่อด้วย **อิมินา สกกาเรน ตํ พุทฺธํ อภิปูชยาม** ถ้าไม่มี **โย โส** ก็ใช้โดยไม่มี **ติ** ว่า "อิมินา สกกาเรน พุทฺธํ อภิปูชยาม" อย่างนี้จึงจะถูก

หลักไวยากรณ์ก็คือ จะมีประโยค **ต** ไม่ได้เลย ถ้าไม่มีประโยค **ย** นำก่อน

๒. ใช้คำว่า **บอก** ในกรณีที่เป็นคำถาม พิธีกรแทบทุกคนในทีวีทุกช่องเลียนแบบใช้ตามกันว่า มีท่านผู้ชมถามมาบอกว่า... แหะห์ที่จะพูดว่า "ท่านผู้ชมถามมาว่า..." ก็ไปแก้เป็น "ถามมาบอก..."

○ ก็เมื่อมันเป็นคำถามแล้วจะไปใส่คำว่า **บอกว่า** ทำไม? ต้องถามว่า **จึงจะถูกตามลักษณะของประโยคคำถาม**

○ การถาม เป็นคำถาม ต้องใช้คำว่า **ถามว่า** **ถามว่าอย่างไร** **ถามว่าอย่างไร**

○ เมื่อเป็นประโยคบอกเล่า เขาเล่าให้ฟังบอกมาให้ทราบนั้นแหละ จึงใช้คำว่า **บอกว่า**

นี่เล่นใช้ปนกันทั้ง **ถามมา** และ **บอกว่า** แสดงว่าไม่รู้เรื่องประโยคบอกเล่าเป็นอย่างไร ประโยคคำถามเป็นอย่างไร จึงใช้ปนกัน

○ ใช้คำว่า **จะ** ในเรื่องที่ เป็น PRESENT หรือ PAST TENSE เช่น อธิบายถึงบนยอดเจดีย์ มีลูกแก้วก็พูดว่า **จะมีลูกแก้ว** ที่ฐานเจดีย์มีทาง

เดินก็พูดว่า **จะมีทางเดิน** อย่างนี้ใช้คำผิดกาล เพราะสิ่งที่เกิดแล้วมีอยู่ประจำ จัดว่าเป็นอดีตและปัจจุบัน ต้องใช้กาลว่า **แล้ว** หรือ **อยู่** ไม่ใช่ใช้ **จะ** เพราะคำว่า **จะ** เป็นคำกล่าวถึงอนาคต คือสิ่งที่ยังไม่เกิด กำลังจะเกิด เช่น ยอดเจดีย์**จะ**หักถ้ามันตกลงมแรง

๓. ใช้คำว่า **รู้สึก**ว่า ในกรณีเป็นปรากฏการณ์ทางกายภาพ ไม่ใช่ทางจินตภาพ เช่น "วันนี้มีการสัมมนา เรื่อง ภาษาไทยวิถีชีวิตในทีวี ที่ห้องประชุมกรมประชาสัมพันธ์ รู้สึกว่ามีนักข่าวโฆษกสมัครเข้าร่วมสัมมนาจำนวนมาก" การที่ผู้สื่อข่าวไปสัมมนา ไม่ใช่ความรู้สึก แต่เป็นภาพปรากฏเหตุการณ์ทางกายภาพ ต้องใช้คำว่า **ปรากฏ** ว่ามีนักข่าวโฆษกสมัคร **อย่า** ใช้คำว่า **รู้สึก**ว่า ความรู้สึกว่านั้น ต้องเอาไปใช้ในกรณีเจ็บ ปวด ทิว สมกน้อยใจ สบาย ทนว่าคาญ ซาบซึ้ง รุ่งง อัครจริยอย่างนี้ใช้คำว่า **รู้สึก**

๔. คำลักษณะนามวิบัติ เช่น เม็ดเงิน เม็ดเงินง ไครพหเรียกเงินเป็นเม็ดเงินเรียกงานเป็นเม็ดเงินใช้เป็นใบ ใช้ลักษณะนามผิด

๕. คำแพ้น เอามาใช้เสริมให้ดูเก๋ หรือเอามาใช้เป็นคำแก้ขัด เช่น ถักทอง, สิบสาน, ผลพวง, หลากหลาย, แบบว่า... จริง ๆ แล้ว... จะเป็นเรื่องของ... จะเป็นอะไรที่... คำเหล่านี้ดูตัดจริตมากกว่า นักพูดเก่ง ๆ เขาไม่เอามาใช้ให้เสียสำนวนเพราะไม่จำเป็น

๖. คำรุงรัง เช่น ภาวะภัยแล้ง ภาวะน้ำท่วม ภาวะราคายางตกต่ำ ภาวะวิกฤต ใช้แค่ **เกิดภัยแล้ง** **เกิดน้ำท่วม** ก็รู้เรื่อง ต้องเอาคำว่า **ภาวะ** เสริมให้รุงรังทำไม ? มันเป็นคำติดสำนวนแปลฝรั่งมาจาก Tion เรื่องอะไรก็ใส่ **ภาวะ** มาจนรุงรังไปหมด

๗. **เพลงวิบัติ** เช่น จีนแจ๊ซวอวอกเซอ สีมเหมอเปย (ฉันทักเซอเสมอไป) มักเอาคำไทยไปสะกดออกเสียงฝรั่งว่า Chanjarakther Samerpay แล้วควาภาษาไทยทั้งประเทศไม่เคยสอนเรื่องฐานกรณ์ ปยตะนะ คุรุ ลู สิทธิล ษนิต ปยตะนะ

ก กับ ค กับ ฉ, ๓ กับ ท กับ ฉ กับ รุ, ๓ กับ ส กับ ๒, ๒ กับ ญ เสียงซ้ำกันแต่ต่างกัน ไม่มีใครอธิบายทำให้เสียให้เห็นชัดว่าต่างกันตรงไหนบ้าง ไม่มีมหาวิทยาลัยไหนสอนเลย ปลอ่ยให้เอาเสียงฝรั่งมาร้องเพลงไทยนั่นเป็นหมด ยิ่งเอาเพลงลูกครึ่งฝรั่งมาเป็นคารา นักร้อง ยิ่งทำลายภาษาไทยเร็วยิ่งขึ้น

๘. **อ่านข่าวอุตุนิม** คำว่าฟ้าหวัตตอนกลางวันเพี้ยนมาจาก สลิว คำว่า สลิว คือ ชมุขแก้ว มีฝนละอองลอยตัว มีหมอกควันปกคลุมไปทั่ว แต่ไม่รู้ว่ามีใครไปหาใช้คำเพี้ยนเป็นฟ้าหวัต กรมอุตุเขียนมาอย่างนั้นหรือโฆษกว่าเอาเองก็ไม่ทราบ

คำว่า **หวัต** เป็นภาษาจีน เป็นชื่อ ช่ง หรือชะลอมไม้ไผ่ ที่ชาวจีนใช้ใส่दानหุงข้าว ฟิน หัวผักกาด หรือ หน่อข้าวเปลือก เมื่อใส่ของเต็ม สามารถยกขึ้นบ่าแบกของไปขึ้นรถหรือลงเรือได้พอดีกับแรงชายฉกรรจ์ และบางทีก็เอาหวัตนี้เป็นเครื่องตวง ตกลงราคาซื้อขายของกันเป็นหวัต เช่น ด่านหุงข้าว จะเอากี่หวัต ขายหวัตละเท่าไร แสดงว่า หวัตนี้มีขนาดค่อนข้างมาตรฐาน คำว่าหวัตจึงเป็นชื่อภาชนะ ไม่ใช่ชื่อของฟ้าชมุขแก้ว

คำว่า **อุกกรโชกแรง** เพี้ยนมาจาก **กระโชก** กระโชก หมายถึง ทุบปังกับ โดยเอาความชั่วความผิดของผู้ถูกทุบมาเป็นข้อต่อรองว่า ถ้าไม่ได้ตามที่ขอจะเอาความผิดความชั่วของเขามาประจานให้เสียหายจนผู้ถูกชู้ต้องยอมให้เงินเพื่อแลกเปลี่ยนปิดปาก **อย่างนี้เรียกว่ากระโชกทรัพย์** หรือหมาเห่าคนแปลกหน้า ไ้คนที่ไม่น่าไว้ใจออกไปจากเขตอยู่

อาศัยโดยเท่าไล่หรือรุมเท่าทั้งฝูงจนคนนั้นหนีไป **นี้เรียกว่ากระโชก** ส่วนการที่ลมพัดแรงอื้ออึงมาเป็นพัก ๆ แล้วหายไป อย่างนี้เป็น**การพัดกระโชก** หรือคนหยามคายไว้มารายทชอบพูดเสียงกระโชก โสกอาก **นี่คือลักษณะที่ต้องใช้กระโชก ลมพัดแรง** **เรียกว่า กระโชกแรง ไม่ใช่การโชก**

๙. **ชื่อกระทรวงผิดหลักภาษา** คือ **คมนาคม** คมนาคม ตัดแบ่งเป็น **คมน** แปลว่า การไป (คม ชาติ ปรงด้วย ญู ปัจจัย) และบวกด้วยคำว่า **าคม** (เป็น อา กับ คม หรือ คมฺ ชาติ) ยังไม่ประกอบเป็นสาชณะอะไร ยังไม่อาจแปลเอาความอะไรได้ เป็นชาติยังไม่ประูปัจจัย ซัดกันกับตัวแรก ที่ลง ญู ปัจจัย **คมนาคม** นี้ ถ้าเขียนให้ถูกต้องเป็น **กระทรวงคมนาคน**

คำแรกใช้ คมณ = การเดินไป, คำหลังก็ ต้องใช้ อาคมณ = การเดินมา ให้เป็นภาวะสาชณะเหมือนกัน สมาส-สนธิ เป็น คมนาคนณ แปลว่า การเดินทางไปและการเดินทางมา เป็นทวนทวน สมาสแต่ที่ใช้ **คมน** เป็นภาวะสาชณะ แล้วต่อกด้วย **าคม**ก็ไม่ประกอบสาชณะ ดูอย่างไรก็เข้ากันไม่ได้

๑๐. **การไม่อ่านเลข ๑** ที่เป็นตัวต้น ไม่ออกเสียงบอกจำนวนว่าเท่าไร เช่น

๑	อ่านว่าหนึ่ง	ถูก
๑๐	อ่านว่าสิบ	ผิด
	ที่ถูกต้องอ่านว่า	หนึ่งสิบ
๒๐	อ่านว่ายี่สิบ	ถูก
	หรืออ่านว่า	สองสิบ ก็ได้
๑๐๐	อ่านว่าร้อย	ผิด
	ที่ถูกต้องอ่านว่า	หนึ่งร้อย
๑,๐๐๐	อ่านว่าพัน	ผิด
	ที่ถูกต้องอ่านว่า	หนึ่งพัน
๑๐,๐๐๐	อ่านว่าหมื่น	ผิด

- ที่ถูกต้องอ่านว่า หนึ่งในหมื่น
- ๑๐๐,๐๐๐ อ่านว่าแสน ผิด
- ที่ถูกต้องอ่านว่า หนึ่งในแสน
- ๑,๐๐๐,๐๐๐ อ่านว่าล้าน ผิด
- ที่ถูกต้องอ่านว่า หนึ่งในล้าน

อะไรคือปัญหา

๑๐ เมื่ออ่านว่า สิบ เลย ๆ ผู้ฟังไม่ชัดเจนก็สงสัยว่า **ก็สิบกันแน่** ถ้าเป็น ๑ ร้อย พัน หมื่น แสน ก็ต้อง อ่านเป็น **หนึ่งร้อย หนึ่งพัน หนึ่งหมื่น หนึ่งแสน** ให้ชัดเจนไป จะได้ไม่สงสัย

๑,๐๐๐,๐๐๐ เมื่ออ่านว่า **ล้าน** เลย ๆ ผู้ฟังก็สงสัยว่า **กี่ล้าน ?**

นี่คือปัญหาในการอ่านเลขหลักที่ขึ้นต้นด้วย

- ๑ โดยไม่ออกเสียงหนึ่ง
- แต่ถ้าขึ้นต้นด้วย ๒,๓,๔ ก็ไม่มีปัญหา คืออ่านเป็น สองพัน, สามหมื่น, สี่แสน ชัดเจนอยู่แล้ว
- นี่มีปัญหากการอ่านหลักสิบ ก็คือ**

- ๑๐ พากันอ่านว่า สิบ
- ไม่อ่านว่า หนึ่งสิบ
- ๑๑ พากันอ่านว่า สิบเอ็ด
- ไม่อ่านว่า หนึ่งสิบหนึ่ง, หนึ่งสิบเอ็ด

เรื่อยไปจน

- ๑๔ พากันอ่านว่า สิบห้า
- ไม่อ่านว่า หนึ่งสิบห้า

แต่พอถึง

- ๒๐ พากันอ่านว่า ยี่สิบ
- มีคำบอกว่าเป็น ๒ สิบชัดเจน
- ๒๑ พากันอ่านว่า ยี่สิบเอ็ด
- มีคำบอกว่าเป็น ๒ สิบ บวก ๑
- ๒๒ พากันอ่านว่า ยี่สิบสอง
- มีคำบอกว่าเป็น ๒ สิบ บวก ๒
- ๓๓ พากันอ่านว่า สามสิบสาม

มีคำบอกว่าเป็น สามสิบ บวก ๓ จุดบัพพ้องของเรื่องนี้ก็คือ เป็นการอ่านที่สับสนไม่เข้าระบบ พากันว่าตาม ๆ กันมาจนเคยชิน และพากันยอมรับถือว่าถูกไปแล้ว

ขอมวนข้อสังเกตอีกนิดว่า

- เลข ๕๐ เราอ่านว่า เก้าสิบ,
- เลข ๘๐ เราอ่านว่า แปดสิบ
- เลข ๓๐ เราอ่านว่า สามสิบ,
- เลข ๒๐ เราอ่านว่า ยี่สิบ (น่าจะเป็นสองสิบ)
- พอดัง ๑๐ เราอ่านว่า สิบ เลย ๆ
- ไม่อ่านว่า หนึ่งสิบ
- พอดัง ๑๐๐ เราอ่านว่า ร้อย
- ไม่อ่านว่า หนึ่งร้อย

คำว่าหนึ่งซึ่งเป็นจำนวนไม่อ่าน อ่านเฉพาะหลักว่า สิบ ร้อย พัน หมื่น

ไม่อ่านจำนวนว่า หนึ่งสิบ หนึ่งร้อย หนึ่งพัน หนึ่งหมื่น

นี่คือเรื่องที่น่าภาษาทำให้ไม่เสร็จ เหมือนแกะสลักหินเขาพนมรุ้งไม่เสร็จและเลิกทำ เราควรจะช่วยกันทำเรื่องนี้ต่อให้ระบบการอ่านเลขสมบูรณ์ครบถ้วนเสียที

ปัญหาใหญ่เกี่ยวกับการไม่อ่านคำว่า หนึ่ง มีอย่างไร นอกจากเป็นปัญหาแก่ผู้ฟังแล้ว ยังมีกรณีเขียนเช็ค เขียนบัญชี ใบถอนเงินธนาคาร อาจถูกเติมเลขโกงเงินได้ เช่น

เจ้านายเซ็นใบเบิกให้ลูกน้องไปเบิกเงิน หนึ่งแสนห้าหมื่นบาท เขียนในใบเบิกว่า

จำนวนเงิน	ตัวเลข	ตัวอักษร
- 150,000.-		หนึ่งแสนห้าหมื่นบาท

ลูกน้องไปแก้โดยเติมเลขหน้าและคำหน้า เบิกเอาเงินล้านไปกินสบาย คือแก้เป็น

จำนวนเงิน	ตัวเลข	ตัวอักษร
	- 1,150,000.-	หนึ่งล้านหนึ่งแสนห้าหมื่นบาท

กรณีที่สอง เจ้าหน้าที่เบิกเงินหนึ่งแสนแปดหมื่น เขียนว่า แสนแปดหมื่น

จำนวนเงิน	ตัวเลข	ตัวอักษร
	180,000.-	แสนแปดหมื่นบาท

ลูกน้องแก้ โดยเติมเลข 1 เป็น 7 เพิ่มคำอ่านว่าเจ็ด ลงหน้าแสน เป็น

จำนวนเงิน	ตัวเลข	ตัวอักษร
	780,000.-	เจ็ดแสนแปดหมื่นบาท

จากเดิมที่ให้เบิกแค่หนึ่งแสนเท่านั้น ลูกน้องได้ช่องที่เงงเงงเอาเงิน ๖ แสนไปกินจึงเขียนแก้เป็น เจ็ดแสนได้เลย เพราะเลข 1 แก้เป็น 7 ได้ และช่องตัวอักษรเขียนทั้งช่องว่างไว้ว่า แสนแปดหมื่น ไม่บอกว่า กี่แสน จึงเพิ่มเจ็ดเข้าไปได้เลยแบบนี้เจ้าหน้าที่ตายไหมครับ เลข 1 นั้น เวลาเขียนสามารถแก้เป็นเลข 9 7 6 หรือ 4 ได้อยู่แล้ว ลองดูซิครับ เพราะเลข 1 ซีดเส้นเดียว ต่อหัวเป็นเลขอื่นได้

ขอภัย นี่ไม่ใช่แฉะกลโกง แต่เตือนให้รู้ทัน ขอให้สำนักนายกกำหนดระเบียบการอ่านเลขขึ้นเพื่อแก้ไขช่องโหว่นี้เสีย ดังนี้

เลขที่ขึ้นต้นด้วย ๑ ไม่ว่าจะป็นจำนวนเท่าไรให้อ่านออกเสียงหนึ่ง ด้วย เช่น ๑๐,๐๐๐ อ่านว่า หนึ่งหมื่น,

๑,๐๐๐ อ่านว่า หนึ่งพัน
๑๐๐ อ่านว่า หนึ่งร้อย,
รวมทั้ง ๑๐ ก็อ่านว่า หนึ่งสิบด้วย
ถ้าเป็นลูกแจกหลักสิบก็อ่าน หนึ่ง เป็นตัวนำเสมอว่า

- ๑๑ = หนึ่งสิบหนึ่ง,
- ๑๒ = หนึ่งสิบสอง,
- ๑๓ = หนึ่งสิบสาม ฯลฯ,
- ๑๔ = หนึ่งสิบเก้า,
- ๒๐ = สิบสิบ หรือ ยี่สิบ

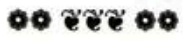
การอ่านให้อ่านจำนวนของเลขทุกหลักด้วย โดยเฉพาะจำนวน ๑ ต้องอ่าน หนึ่ง ด้วย เช่น

เงิน ๑,๑๑๗ บาท	อ่านว่า	เงิน	หนึ่งพัน	แปดร้อย	หนึ่งสิบ	เก้า	บาท
			๑,๐๐๐	๑๐๐	๑๐	๙	
	อย่าอ่านว่า	เงิน	พัน	แปดร้อย	สิบ	เก้า	บาท

พ.ศ. ๑๙๖๖	อ่านว่า	พ.ศ. หนึ่งพัน	ห้าร้อย	หนึ่งสิบ	หนึ่ง
		๑,๐๐๐	๕๐๐	๑๐	๑
	อย่าอ่านว่า	พ.ศ. พัน	ห้าร้อย	สิบ	หนึ่ง

อย่างนี้จึงจะถูกตามระบบการอ่านเลข และไม่มีช่องโหว่เหลืออีก

๑๑. ปัญหาใหญ่อีกเรื่องหนึ่งในการอ่านภาษาไทย คือไม่มีสัญลักษณ์อักษรกล้ำ ทำให้ต้องหาอ่านผิด ผู้อ่านถูกตำหนิประจํา เช่น แสง แสง แสง โขม โคลง แผลง เสลา โสณ ราช บัณฑิตยสภา ควรกำหนดอักษรสัญลักษณ์เพิ่มขึ้นเพื่อใช้แสดงอักษรกล้ำ อย่างที่ทําใช้ในภาษาบาลี.

ปัญหาการบอก ศักราชเทศนาในปัจจุบัน

โดย... พระศรีธรรมภาวน์

รองอธิการบดี วิทยาลัยนวมินทราชินยา

“
เรียกเดือนจันทรคติ
ปนกับสุริยคติ
เรียกวันขึ้นแรมค่ำ
ปนกับวันที่
ทนใช้กับมาพิศฯ
ได้อย่างไร?”

ตามแบบบอกศักราชเทศนาที่ใช้กันอยู่ขณะนี้ ผมเอามาใช้แล้วก็พบข้อขัดแย้งในการเรียกชื่อเดือนและวันที่ใช้บอกศักราชไม่รู้จะไปตามใคร ไม่รู้จะดูตำราไหน ต้องทนใช้ตามแบบเขามาด้วยความงุนงงสงสัย ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าไม่ถูกต้อง ก็ต้องใช้ไปผืน ๆ จนในที่สุดก็ต้องเขียนเรื่องนี้เพื่อทำคนอื่นได้ช่วยกันดูว่า เรื่องนี้มันยังไปกันแน่

แบบที่ใช้อยู่ปัจจุบัน กำหนดชื่อเดือน เรียกเป็นบาลีว่า

เดือน ๑	มกราคม	เดือน ๒	กุมภาพันธ์
เดือน ๓	มีนาคม	เดือน ๔	เมษายน
เดือน ๕	พฤษภาคม	เดือน ๖	มิถุนายน
เดือน ๗	กรกฎาคม	เดือน ๘	สิงหาคม
เดือน ๙	กันยายน	เดือน ๑๐	ตุลาคม
เดือน ๑๑	พฤศจิกายน	เดือน ๑๒	ธันวาคม

แล้วเวลาบอกวันที่ (สมมติวันที่ ๘ มีนาคม) ท่านให้บอกว่า มาฆมาสสุต อฏฐมํ ทินิ (วันที่ ๘ แห่งเดือนมาฆะ)

การเอาวันที่ ๘ มาเป็นวันที่ของเดือนมาฆะ แสดงว่า เดือนมาฆะเป็นเดือนมีนาคม เป็นสุริยคติ

ทำให้เข้าใจว่าเดือนที่เหลือ คือ มิกสิระ เป็นต้น จนถึง
กัตติกะ เป็นเดือนสุริยคติทั้งหมด

หรือพูดให้เข้าใจง่ายอีกก็คือ

มิกสิระ	เป็น	มกราคม
ปุตตะ	เป็น	กุมภาพันธ์
มาฆะ	เป็น	มีนาคม
ฉัศคุณะ	เป็น	เมษายน
จิตตะ	เป็น	พฤษภาคม
วิสาขะ	เป็น	มิถุนายน
เชษฐะ	เป็น	กรกฎาคม
อาสาฬหะ	เป็น	สิงหาคม
สวณะ	เป็น	กันยายน
ภัททปะ	เป็น	ตุลาคม
อัสสยุชะ	เป็น	พฤศจิกายน
กัตติกะ	เป็น	ธันวาคม

นี่แสดงว่า เดือน อ้าย-ยี่-๓.....๑๒ เป็น
เดือนสุริยคติ ไม่ใช่เดือนจันทรคติ ใช่หรือไม่ ?

หรือพูดอีกแบบก็คือว่า เดือนอ้าย เป็น
มกราคม, เดือนยี่ เป็นกุมภาพันธ์, เดือนสาม เป็น
มีนาคม.....เดือนสิบสอง เป็นธันวาคมอย่างนั้น
หรือ แทนมดูแล้วไม่ใช่ ไม่ใช่แน่ ๆ

เพราะที่เป็นอยู่ที่ เดือนอ้าย หรือเดือน ๑
ตรงกับ ธันวาคม,ปี ๒๕๕๒ นี้ เริ่มเข้าเดือนอ้าย
ตั้งแต่ ๘ ธันวาคม, เดือนยี่หรือเดือน ๒ ตรง
กับมกราคม, เดือนสามตรงกับ กุมภาพันธ์, เดือน
มีนาคม ไม่ตรงกับวันมาฆบูชา

กรุณาดูดี ๆ ก่อนจะตอบหรือเถียง นิเมนต์
ดูปี ๒๕๕๑ จะพบว่า พอถึงวันสำคัญทางศาสนา คือ
มาฆะ วิสาขะ อาสาฬหะ ชื่อเดือนจะขัดกันหมด

ปกติ วันมาฆบูชา ต้องเป็นเดือน มาฆะ

เมื่อไปตรงกับ ๑๑ กุมภาพันธ์ จะเรียก มาฆมาฆ
ไม่ได้ เพราะเขาจัดให้กุมภาพันธ์ เป็น ปุตตะมาฆ

ปกติ วันวิสาขบูชา ต้องเป็นเดือน วิสาขะ
เมื่อไปตรงกับ ๑๐ พฤษภาคมจะเรียกว่า วิสาขมาฆ
ก็ไม่ได้ เพราะเขาจัดให้ พฤษภาคม เป็น จิตตะมาฆ

ปกติ วันอาสาฬหบูชา ต้องเป็นเดือน
อาสาฬหะ เมื่อไปตรงกับ ๘ กรกฎาคม จะเรียกว่า
อาสาฬหะไม่ได้ เพราะเขาจัดให้ กรกฎาคม เป็น
เชษฐมาฆ

ดูแค่นี้ก็รู้แล้วว่าเดือน ๑-๒-๓.....จนถึง.....
๑๒ นั้น ไม่ใช่เดือนมกราคม กุมภาพันธ์
มีนาคม.....ธันวาคม ทางสุริยคติ แต่เป็นชื่อเดือน
อ้าย เดือนยี่ เดือน ๓.....เดือน ๑๒ ตามจันทรคติ
คือ

มิกสิระ	เป็นเดือน	อ้าย
ปุตตะ	เป็นเดือน	ยี่
มาฆะ	เป็นเดือน	สาม
ฉัศคุณะ	เป็นเดือน	สี่
จิตตะ	เป็นเดือน	ห้า
วิสาขะ	เป็นเดือน	หก
เชษฐะ	เป็นเดือน	เจ็ด
อาสาฬหะ	เป็นเดือน	แปด
สวณะ	เป็นเดือน	เก้า
ภัททปะ	เป็นเดือน	สิบ
อัสสยุชะ	เป็นเดือน	สิบเอ็ด
กัตติกะ	เป็นเดือน	สิบสอง

ตามตัวอย่างนั้น วันที่ ๘ มีนาคม จะมาผูก
เป็นมาฆมาฆสูส อุกุจมี ทิน ไม่ได้ เพราะเดือนอ้าย
เดือนยี่ ฯลฯ ไม่มีวันที่ มีแต่วันขึ้น-แรมค่ำ เทัญ-ดับ
ส่วนวันที่นั้นจะต้องเอาไปนับเป็นลำดับของ

เดือนมกราคม-ธันวาคม จะมาเรียกว่าวันที่ ๘ เดือนมาฆะ ไม่ได้

นี่คือปัญหาเกิดเพราะเอาวันที่ทางสุริยคติ ไปใส่เดือนจันทรคติ

วันที่ ๘ มีนาคมต้องผูกบาลีว่า มีมาฆสสุ อฏฺฐมํ ทินํ แปลว่า วันที่ ๘ เดือน มีนาคม ไม่ใช่

มาฆมาฆสสุ อฏฺฐมํ ทินํ วันที่ ๘ เดือน มาฆะ

ที่นี้ถามว่า เดือนมกราคม-ธันวาคม จะเรียกชื่อบาลีว่าอย่างไร ตรงนี้จนด้วยเกล้า เพราะชื่อเดือนทางสุริยคติ ยังไม่ได้ตั้งชื่อบาลีไว้ให้ ไม่มีแบบที่ไหนบอกไว้เลย ผมจึงต้องผูกศัพท์ขึ้นใช้เองไปก่อน ดังนี้

เดือน มกราคม	ไม่ใช่เดือน	อ้าย	ไม่ใช่	มิกสิระ	ต้องตั้งใหม่	เป็น	มกรมาสสุ	แล้วใส่วันที่....	-	ทิน
กุมภาพันธ์	-	ยี่	-	ปุสสะ	-	-	กุมภมาสสุ	-	-	ทิน
มีนาคม	-	สาม	-	มาฆะ	-	-	มีนมาสสุ	-	-	ทิน
เมษายน	-	สี่	-	ผัคคุณะ	-	-	อษมาสสุ	-	-	ทิน
พฤษภาคม	-	ห้า	-	จิตตะ	-	-	อัฐมาสสุ	-	-	ทิน
มิถุนายน	-	หก	-	วิสาขะ	-	-	แถนุมาสสุ	-	-	ทิน
กรกฎาคม	-	เจ็ด	-	เชฏฐะ	-	-	กกฎกฏกนมาสสุ	-	-	ทิน
สิงหาคม	-	แปด	-	อาสาฬหะ	-	-	สิหมาสสุ	-	-	ทิน
กันยายน	-	เก้า	-	สาวณะ	-	-	กณณมาสสุ	-	-	ทิน
ตุลาคม	-	สิบ	-	ภัททพพะ	-	-	ตุลมาสสุ	-	-	ทิน
พฤศจิกายน	-	สิบเอ็ด	-	อัสสยุชะ	-	-	วิจจิมมาสสุ	-	-	ทิน
ธันวาคม	-	สิบสอง	-	กัตติกะ	-	-	ธณุมาสสุ	-	-	ทิน

สรุปว่า ต้องตั้งชื่อเดือนสุริยคติขึ้นใช้ใหม่หมด จะเอาเดือนสุริยคติไปเรียกเป็นเดือน ๑-๑๒-๓-... อ้าย, ยี่, สาม, ... ไม่ได้เด็ดขาด

เมื่อเป็นเช่นนี้ การบอกกล่าวรhetorica ต้องบอกแยกวันเดือนออกเป็น ๒ ฝ่าย คือ ฝ่ายจันทร

คติ และฝ่ายสุริยคติ
ฝ่ายจันทรคติ บอกเป็นเดือน ขึ้น หรือ แรม
 ก็ว่า เทญ ดับ ปุรณมี-ติติ ไปตามแบบจันทรคติ
ฝ่ายสุริยคติ บอกเป็นเดือน วันที่เท่าไร ของ
 ยกตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่างที่ ๑ แบบเดิม กำหนดให้วันที่ ๓๑ ธันวาคม เป็นวันสิ้นสุดปี

วันธรรมดา ช่างชั้น วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ชัน ๑๒ ค่า เดือน ๑ วันจันทร์	
อิทานิ ตสส ภควโต อรโหโต สมมาสมพุทธสส ปรินิพพานโต ปฏุชย เอกจตุตทิส สัจจตุตตร ปณจสตาชิกานิ เทวสัจจรสทสสานิ อติกกุณฑานิ	ศุภมัสดุ พระพุทธศาสนายุกาล นับจำเดิมแต่ ปรินิพพานแห่งองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคอรหันต สัมมาสัมพุทธเจ้านั้น บัดนี้ ได้ล่วงแล้ว ๒๕๕๑ พรรษา
ปัจจุบันกาลวเสน จนทคติยา มิคสิรมาสส ชุนททปชย ทวาทสิ ติติ โหติ	ปัจจุบันกาลตามจันทรคติเป็นวันขึ้นสิบสองค่ำ (ดิถีที่สิบสองในปักษ์ข้างขึ้น)
สุริยคติยา วิจฉิมภสสส ตีสติม-ทิน วารวเสน โสมวาโร โหติ	นับตามสุริยคติเป็นวันที่ ๓๐ เดือน พฤศจิกายน วันจันทร์
เอวฺ ตสส ภควโต ปรินิพพานา สาสนายุกาลคณนา สลลภเขตตพพาทิฯ	การนับอายุกาลแห่งพุทธศาสนาจำเดิมแต่ ปรินิพพานแห่งองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น มีนัยอันพุทธบริษัททั้งกำหนดด้วยประการฉะนี้

ตัวอย่างที่ ๒ วันฆราวาส วันเพ็ญ ๑ มีนาคม ๒๕๕๒

วันฆราวาส ชัน ๑๕ ค่า เดือน ๔ วันจันทร์ (วันฆราวาส ถูกเลื่อนไปอยู่เดือน ผิดคุณะ)	
อิทานิ ตสส ภควโต อรโหโต สมมาสมพุทธสส ปรินิพพานโต ปฏุชย เทวจตุตทิส สัจจตุตตรปณจสตาชิกานิ เทว สัจจรสทสสานิ อติกกุณฑานิ	ศุภมัสดุ พระพุทธศาสนายุกาล นับจำเดิมแต่ ปรินิพพานแห่งองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคอรหันต สัมมาสัมพุทธเจ้านั้น บัดนี้ ได้ล่วงแล้ว ๒๕๕๒ พรรษา
ปัจจุบันกาลวเสน จนทคติยา ผคคฺคณมาสส ปณนเวสี โหติฯ	ปัจจุบันกาลตามจันทรคติเป็นวันเพ็ญเดือน ๔
สุริยคติยา มีนภสสส ปชม-ทิน โสมวาโร โหติ	นับตามสุริยคติเป็นวันที่ ๑ มีนาคม วันจันทร์
เอวฺ ตสส ภควโต ปรินิพพานา สาสนายุกาลคณนา สลลภเขตตพพาทิฯ	การนับอายุกาลแห่งพุทธศาสนาจำเดิมแต่ ปรินิพพานแห่งองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น มีนัยอันพุทธบริษัททั้งกำหนดด้วยประการฉะนี้

การบอกศักราชเทศานันมีชื่อมิตพลาต
อย่างร้ายแรงอีกข้อหนึ่งคือ การตัดปีเปลี่ยนพุทธ
ศักราชในวันที่ ๑ มกราคม นั้นผิดแน่ ๆ เพราะ
พุทธศักราชเราเริ่มนับแต่วันปริณิพพาน คือ วัน
เพ็ญเดือน ๖ เป็นวันขึ้นต้นพุทธศักราชใหม่ ส่วน

วันสิ้นปีพุทธศักราช คือวันขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๖
คำบอกศักราชเราก็บอกว่า นับวันปริณิพพานเป็น
วันแรก (ปริณิพพานโต ปฏฺญา) ไม่ใช่ ๑ มกราคม
เป็นวันแรก ผมจึงเปลี่ยนศักราชใหม่ในวันวิสาข
บูชาทุกปี ดังนี้

วันดับ วันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๒ แรม ๑๔ ค่ำเดือน ๗ วันอังคาร(เลขวันวิสาขมาแล้ว ต้องเป็น พ.ศ. ๒๕๔๓)	
อิทานิ ตสฺส ภควโต อรโหติ สมมาสมพุทฺธสฺส ปริณิพฺพานโต ปฏฺญา เตจฺจตฺทาสี สํจฺจวฺรุตฺต ปณฺจสตาธิกาณี เทวสํจฺจวฺรตฺสสฺสณี อติกฺกนฺตานิ	ศุภมัสฺตฺว พุทฺธศาสนายูกาลํ นับจำเดิมแต่ ปริณิพพานแห่งองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคอรหันต สัมมาสัมพุทธเจ้า นั้น บัดนี้ ได้ล่วงแล้ว ๒๕๔๓ พรรษา (ไม่ใช่ ๒๕๔๒)
ปจฺจุปฺปนกาลวเสณ จนฺทคติยา เขฎฺฐมาสฺส กาฬปฺกฺข จาตุทฺทสี	ปัจจุบันกาลตามจันทรคติเป็นวันข้างแรมสิบสี่ค่ำ เดือน ๗
สุริยคติยา เมถุนมาสฺสสฺส เศวตีตฺมํ ทินํ วาวฺเรน องฺคารวโร โหติ	นับตามสุริยคติ เป็นวันที่ ๒๓ มิถุนายน วันอังคาร
เอวํ ตสฺส ภควโต ปริณิพฺพานา สาสนายูกาลกณฺหา สลลฺกเขตฺตพฺพาติ	การนับอายุกาลแห่งพุทธศาสนาจำเดิมแต่ ปริณิพพานแห่งองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า นั้น มีนัยอันพุทธบริษัททั้งกำหนดด้วยประการฉะนี้

เราต้องนับวันเพ็ญเดือน ๖ ที่พระพุทธเจ้า
ปริณิพพาน เป็นวันเริ่มต้นปีใหม่ พ.ศ. แรก จะ
ครบเต็มปีในวันขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๖ แล้วเริ่ม
พ.ศ. ๒ ในวันขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๖ วันวิสาขบูชา
ถัดมา ไล่ตามนั้นมาจนถึงปัจจุบัน

ถ้าว่าตามนี้แล้ว ต้องเปลี่ยน พ.ศ.ใหม่ใน
วันวิสาขบูชา ไม่ใช่เปลี่ยนในวันที่ ๑ มกราคม ซึ่ง
เป็นการไปเอาวันเปลี่ยนศักราชของคริสต์มาเป็น
วันเปลี่ยนศักราช ของพุทธ ให้ผิดความจริงไป
ตั้งครีปี การบอกศักราชเทศานันก็ต้องเปลี่ยนเลขปี
ในวันเพ็ญเดือน ๖ เท่านั้น ปฏิทินไดอารี่ทั้งหลาย

จะเปลี่ยน พ.ศ.ใหม่ในวันที่ ๑ มกราคมไม่ได้ ต้อง
เปลี่ยน พ.ศ.ใหม่ในวันเพ็ญเดือน ๖ เท่านั้น ซึ่ง
เรื่องนั้นผมได้แก้ไขเปลี่ยนพุทธศักราชในวันวิสาขบูชา
มาตั้งแต่เมื่อ ๒๐ ปี แล้ว เคยแจ้งให้กรมการ
ศาสนาแก่ปฏิทินศาสนาที่ไม่แก่ ควรจะแก่ ใครมี
อำนาจแก่ก็รีบแก้ไขเถิด.

คำที่ต้องใช้ในการบอกศักราช ต้องท่องให้ได้ ต้อง
เปลี่ยนให้ถูก

๑. ชื่อเดือนจันทรคติ คือ เดือน ๑ ถึง
เดือน ๑๒ มิคสิระ ปุสสะ มาฆะ ฯลฯ กัตติยะ

๒. ชื่อเดือนสุริยคติ คือ เดือน มกราคม, กุมภาพันธ์..... ธันวาคม, ต้องตั้งชื่อเดือนเป็น มกราคม, กุมภาพันธ์.....ธันวาคม (ยังไม่มี ต้องกำหนดใหม่ที่ผมใช้นี้ก็ใช้กับศัพท์เดิมไปพลางก่อน ผิดถูกขอให้อภัยกันวิเคราะห์ด้วย)

๓. เลขวันขึ้น-แรม ตั้งแต่ ๑-๑๕ คำ คือ ปฐมา ตีติ ถึง ปณฺแผลลี หรือ จาตุทฺทลี ต้องเปลี่ยนสังขยาเป็น

๔. เลขวันที่ ๑-๓๑ คือ ปจฺม ทินฺ-เอกตฺตี สติมฺ ทินฺ ต้องเปลี่ยนสังขยาเป็น

๕. บั๊กขึ้น-แรม คือ ข้างขึ้น-ซุดหนฺปะกฺเซ, ข้างแรม-กาทฺปะกฺเซ ต้องเลือกใช้ตามบั๊กซ์

๖. คำเรียกวันในสัปดาห์คืออาทิตย์-เสาร์ เป็น รวิวาร โสมวาร-โรวาราริ ต้องท่องชื่อวันได้ทุกวัน

๗. สังขยาบอกจำนวนปี เสดจตุตาฬิส ลัจจตุตฺตรปณฺจสทกฺชิกานิ เทว ลัจจตุตฺตรสทฺธานิ อติกฺกนฺตานิ

๘. คำแปล ต้องชัดเจน อย่ารุ่มร่าม เสริมความเกินคำบาลี ให้ใช้คำแปลตั้งตัวอย่างนั้น ก็พอ และอ่านคำให้ถูกต้อง เช่น พุทธศาสนายูกาล อย่างอ่านเป็น ศาสนะยูกาล ตัวที่ถูกต้องเป็น ศาสนายูกาล.

ปรัชญาอินเดีย

India Philosophy

• โดย...พระสวาท อมฺวโรโส

ผู้อำนวยการสำนักวิชาการ วิทยาลัยนครราชสีมา

ปรัชญาอินเดียก่อนพระพุทธศาสนา

ความเป็นมาของคำว่าอินเดีย*

อินเดียโบราณมีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาล ประกอบด้วยดินแดนส่วนต่างๆ ซึ่งปัจจุบันเรียกว่า **อินเดีย** ในอดีตนั้นได้รวมเอา ปากีสถาน เนปาล บังกลาเทศ และรัฐเล็ก ๆ แถบภูเขาหิมาลัย คือ ลีซิม และภูฐาน เข้าไว้ด้วย อาณาบริเวณดังกล่าวในสมัยโบราณมีประชากรอยู่หนาแน่นมากที่สุด นักประวัติศาสตร์ชาวกรีก ชื่อ **เฮโรโดตัส** ได้บันทึกไว้ว่า **"บรรดาประชาชนที่รู้จักอินเดียเป็นพลเมืองมากที่สุด"** แต่ในสมัยต่อมาเรียกชื่อว่า **อนุทวีป** ส่วนทางด้านศาสนาในสมัยโบราณได้เรียกดินแดนแห่งนี้ว่า **"ซุมพูทวีป"** แต่ชาวอินเดียโดย

ทั่วไปนิยมเรียกดินแดนแห่งนี้ว่า **"ภารตะวรรษ"** (ถิ่นที่อยู่ของชาวภารตะ) **ภารตะ** มาจากคำว่า **ภระตะ** เป็นนามของกษัตริย์ต้นพระวงศ์ของพวกเคาเรพ และพวกปาณฑพ ซึ่งทำสงครามกันในมหากาพย์เรื่องภารตยยุทธ แต่อินเดียนั้นเป็นชื่อที่เรียกกันในภายหลัง

คำว่า **อินเดีย** มีรากศัพท์มาจากภาษาสันสกฤตว่า **สินธุ** ซึ่งตรงกับภาษาอังกฤษว่า **Sindhu** เป็นชื่อของแม่น้ำสายสำคัญอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอินเดีย แต่ต่อมาชาวเปอร์เซียเปลี่ยนตัว **S** เป็น **H** จึงเป็น **Hindhu** ในภาษาอังกฤษ และตัดตัว **H** ตัวหลังออกจึงกลายเป็น **Hindos** ครั้นนานเข้าเสียงเพี้ยนมาเป็น **Hindus** และตัดตัว **H** ข้างหน้าออกกลายเป็น **India** ในปัจจุบันตามลำดับ จึงได้นำคำว่า **ฮินดู** มาเป็นชื่อประเทศของพวกเขาด้วย คือฮินดูสถาน และได้เรียกพวกเขาว่าชาวฮินดูต่อมาก็ได้กลายเป็นอินเดียในที่สุด

* อติศักดิ์ ทองบุญ ปรัชญาอินเดีย

รากศัพท์ และความหมายของปรัชญา

คำว่า **ปรัชญา** มีรากศัพท์มาจากภาษาสันสกฤตว่า ปรชญา (ปรัชญา) แยกออกเป็น 2 คำ คือ ปร (ประ) แปลว่า ทิว, ยิง, ประเสริฐ อีกคำหนึ่งคือ ชญา แปลว่า รู้, ความรู้ เมื่อเอาคำทั้งสองมารวมกันจึงเป็น **ปรัชญา** แปลว่า ความรู้อันประเสริฐ ซึ่งหมายถึงความรู้ที่เกิดขึ้นเพื่อหมดความสงสัยแล้วจะไม่มี ความสงสัยอีกเลยในเรื่องนั้น ๆ

พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนครอิศพงศ์ ประพันธ์ ทรงแปลคำว่า ปรัชญานี้ มาจากภาษาอังกฤษคือ Philosophy ซึ่งมีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Philosophia แยกออกเป็น ๒ คำคือ Philo = Love รัก กับคำว่า Sophia = Wisdom **ความรู้** (ปัญญา) เมื่อเอาคำสองคำนี้มารวมกันก็จะ เป็น Philosophia จึงมีความหมายว่า **รักในความรู้** (Love of wisdom) หรือ สนใจในความรู้ คำว่า ปรัชญา ในภาษาไทย กับคำว่า Philosophy ในภาษาอังกฤษมีคำแปลแตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตาม แม้ว่าตามรูปศัพท์จะมีคำแปลที่แตกต่างกันก็ตาม แต่นักปราชญ์ส่วนใหญ่ได้ให้ความหมายของคำทั้งสองไว้เป็นอย่างดีด้วยกัน

เมื่อกล่าวโดยสรุปแล้ว ความหมายของปรัชญา แยกได้ ๒ ความหมายด้วยกัน คือ

(๑) ความหมายตามตัวอักษร คำว่าปรัชญา คือ **ความรู้อันประเสริฐ ความรอบรู้** หมายถึง ความรู้ที่เกิดขึ้นเมื่อหมดความสงสัยแล้ว และคำว่า Philosophy แปลตามรูปศัพท์ได้ความหมายว่า **รักในความรู้ สนใจในความรู้** ดังนั้นคำว่า ปรัชญา หรือ Philosophy จึงหมายถึงผู้รักในความรู้ (Love of wisdom, or Love of Knowledge)

(๒) ความหมายตามลักษณะของการนำไปใช้หมายถึงแนวคิด ข้อคิดคติหรือความเชื่อ ตัวอย่างเช่น คำกล่าวที่ว่า พระสวาท มีปรัชญาชีวิตว่า **“สังขารมไม่จำเป็นต้องมียึดถือ”** หมายความว่า คนเรานั้นถ้าหากว่าจะทำความดีแล้วไม่จำเป็นที่จะต้องประกาศให้ใครเขาทราบ นอกจากนี้ ปรัชญา ยังมีความหมายเฉพาะคือวิชาทั้งหลาย เช่น วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ เป็นต้น

การเริ่มต้นของปรัชญา

การเริ่มต้นของปรัชญาเริ่มต้นที่ไหน ได้มีนักปราชญ์หลายท่านได้ตั้งข้อสังเกตว่า น่าจะเป็นแหล่งที่เกิดปรัชญาเป็นครั้งแรก นั่นคือ กรีก และอินเดีย เมื่อเราศึกษาปรัชญากรีก เริ่มต้นเมื่อใด เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ข้อคิดทางปรัชญากรีก ไม่สามารถค้นหาดูย้อนหลังไป เกินศตวรรษที่ ๖ ก่อนการเริ่มต้นของคริสต์ศตวรรษนักคิดคนแรก ของกรีกที่จัดได้ว่าเป็นนักปราชญ์คือ**ธาลีส** (Thales) กล่าวกันว่าธาลีสได้คำนวณการเกิดสุริยุคราศ ซึ่งเกิดขึ้นในปี ๕๘๕ ก่อนคริสต์ศักราชได้อย่างแม่นยำ หลังจากสมัยของธาลีสแล้วยังได้นักปรัชญาอีกสองคน ได้พัฒนาแนวความคิดของธาลีส ปรัชญาทั้งสองนี้ได้แก่ **พิธาโกรัส** และ **โซคราติส** **พิธาโกรัส**นั้นมีชีวิตอยู่ประมาณปี ๕๓๒ ก่อนคริสต์ศักราช และ**โซคราติส** ถึงแก่กรรมเมื่อ ๓๙๙ ก่อนคริสต์ศักราช

แต่เมื่อศึกษาปรัชญาในสมัยศตวรรษที่ ๖ ก่อนการเริ่มต้นของศาสนาคริสต์จะพบว่าภาพที่แตกต่างไปจากกรีกในยุคเดียวกันอย่างสิ้นเชิง เพราะในยุคนี้อินเดียได้เจริญก้าวหน้าและพัฒนาไปไกลแล้ว เป็นยุคทองของปรัชญาอินเดีย เพราะ

เป็นช่วงที่นักปรัชญาอินเดียได้ตื่นรนในการค้นหา
 ข้อคิดทางปรัชญาอย่างแท้จริง อินเดียยุคศตวรรษ
 ที่ ๖ มีวีรบุรุษที่สำคัญ ๒ สำนักเกิดขึ้น คือ **ศาสนาเซน**
 (ไซเน) และพหู ต้นกำเนิดของปรัชญาฮินดูที่
 สมบูรณ์ไม่ได้ การศึกษาประวัติศาสตร์ความเป็นมาของ
 ปรัชญาจึงอาศัยประวัติศาสตร์แห่งอารยธรรมของ
 ประเทศที่เจริญมาก่อนชาติอื่น ๆ อียิปต์ได้สร้าง
 สมอารยธรรมของกรีกเป็นเวลาอันยาวนาน นอก
 จากนี้ปรัชญาของกรีกยุคแรกได้รับอิทธิพลมาจาก
 ความรู้สมัยโบราณของอียิปต์ **เพลโต** ได้กล่าวไว้
 เช่นนั้นก็แสดงว่า อียิปต์ คือแหล่งที่มาของความรู้
 และนักปราชญ์คนต่อมาคือ **อริสโตเติล** มีความ
 เห็นไกลไปกว่านั้น เขาได้กล่าวไว้ว่า พระอียิปต์คือ
 นักปราชญ์คนแรกของโลก แต่หลักฐานของความ
 สัมพันธ์ในยุคนี้ระหว่างอียิปต์กับกรีกไม่ปรากฏ
 ชัดเจน ดังนั้น ความรู้คือข้อคิดในยุคอียิปต์จะเป็น
 ส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดปรัชญาของกรีกหรือไม่นั้น
 จะไม่มีอะไรที่จะมายืนยันหรือพิสูจน์ได้ หลักฐานที่
 แสดงให้เห็นเด่นชัดที่นักปราชญ์ทั้งหลายให้ทัศนะ
 ที่คล้ายคลึงกันคือปรัชญาตะวันตก มีจุด กำเนิด
 มาจากข้อคิดทางปรัชญาของกรีก

ความเชื่อที่ว่า ปรัชญาอินเดียเริ่มต้นก่อน
 ปรัชญากรีก ความเชื่อนี้ถูกต้องหรือไม่นั้น มีนัก-
 ปรัชญา ชื่อ **เฮลเลอร์** ยอมรับว่ามีจุดกำเนิดใน
 อินเดียก่อนกรีก และเขากล่าวต่อไปว่า กรีกได้
 แนวคิดนี้มาจากเปอร์เซียก่อน

ในสมัยของพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช
 แห่งกรีก อริสโตเติลเป็นพระอาจารย์ของพระองค์
 ให้ไปค้นหาความรู้จากอินเดีย จึงแสดงให้เห็นว่า
 ความรู้ของอินเดียในสมัยนั้นมีชื่อเสียงและเลื่อง
 ลือไปถึงกรีกแล้ว ก่อนที่พระเจ้าอเล็กซานเดอร์
 มหาราชจะกรีธาทัพไปบุกยึดอินเดีย หลังจากพระ
 เจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราชสิ้นพระชนม์ ได้มีคนนำ
 เอานิทกเรื่องราวเกี่ยวกับพระองค์มาแปลจากภาษา
 กรีกเป็นภาษาอาหรับมีตอนหนึ่งในบันทึกนั้นกล่าวว่า
 "พระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราชของกรีกเคยพบนัก
 ปรัชญาของอินเดีย พระองค์ทรงตรัสถามปัญหา
 ทางปรัชญาแล้วตรัสว่า ปรัชญาอินเดียสูงส่งกว่า
 ปรัชญากรีก"

(๒.....อ่านต่อฉบับหน้า)

เอลโลว์

ถ้า

บทศารย

โดย.....๑ จวงม อภิษฐ์ อมมชโย

ในฉบับที่แล้วข้าพเจ้าได้เสนอหมู่ถ้ำอันตา ถ้ำมหัศจรรย์ ในฉบับนี้ข้าพเจ้าขอเสนอ เอลโลว์ ถ้ำมหัศจรรย์หมู่ถ้ำอันตามีชื่อเสียงในด้านภาพเขียนสี ส่วนหมู่ถ้ำ เอลโลว์ มีชื่อเสียงในด้านการแกะสลักหิน

ที่ตั้งของหมู่ถ้ำเอลโลว์ อยู่ห่างจากเมือง ออวังคาค ปลายทางตะวันตกเฉียงเหนือ ๒๙ กิโลเมตร อยู่ในรัฐมหาราษฏร์ ประเทศอินเดีย ว่าโดยอายุ หมู่ถ้ำเอลโลว์มีอายุน้อยกว่าหมู่ถ้ำอันตา นักโบราณคดีเชื่อว่า หลังจากช่วงได้ขุดถ้ำอันตาแล้ว ได้ย้ายไปเพื่อกาเซอิกเทอทหนึ่งแล้วขุดถ้ำเอลโลว์ขึ้น ที่หมู่ถ้ำเอลโลว์นี้ไม่ใช่หมู่ถ้ำของศาสนาเดียว เหมือนเช่นที่หมู่ถ้ำอันตา ซึ่งเป็นถ้ำในศาสนาพุทธทั้งหมด แต่เป็นหมู่ถ้ำของ ๓ ศาสนา คือศาสนาพุทธ, ศาสนาฮินดู และศาสนาเชน ถ้ำของแต่ละศาสนาจะเรียงตามลำดับไปโดยไม่ปะปนกันเลย หมู่ถ้ำของศาสนาพุทธจะอยู่ทางตะวันออก ที่อยู่ถัดไปคือหมู่ถ้ำในศาสนาฮินดู สุดท้ายคือหมู่ถ้ำในศาสนาเชน หมู่ถ้ำในศาสนาพุทธมีอยู่ ๑๒ ถ้ำ คือ ถ้ำหมายเลข ๑-๑๒ หมู่ถ้ำในศาสนาฮินดูมี ๑๗ ถ้ำ คือถ้ำหมายเลข ๑๓-๒๙ หมู่ถ้ำในศาสนาเชนมี ๕

ถ้ำ คือถ้ำหมายเลข ๓๐-๓๕

ที่หมู่ถ้ำเหล่านี้ ได้ชื่อว่า "เอลโลว์" เป็นเพราะว่าฝรั่งเรียกหมู่บ้าน เวรูล ว่า เอลโลว์ ถ้าคนอินเดียเรียกจะเรียกหมู่ถ้ำนี้ว่า "ถ้ำเวรูล"

ต่อไปข้าพเจ้าขอเล่าเรียงตามลำดับ หมายเลขถ้ำแต่โปรดระลึกว่าหมายเลขของแต่ละถ้ำไม่ได้หมายถึงอายุความเก่าแก่ของถ้ำเสมอไป เป็นการเรียงตามลำดับจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตกเท่านั้น

ถ้ำที่ ๑ เป็นถ้ำที่ขุดขึ้นเรียบ ๆ ไม่มีลวดลายใด ๆ ด้านข้างของผนังทั้ง ๒ ด้านขุดเป็นห้องเล็ก ๆ พระสามารถพักได้ห้องละ ๒ รูป มีจำนวนทั้งหมดหลายห้อง ถ้ำที่ ๑ นี้ เป็นถ้ำเก่าแก่ที่สุดในหมู่ถ้ำเอลโลว์ ถ้ำนี้เป็นถ้ำวิหาร ใช้เป็นที่อยู่

ถ้ำที่ ๒ ต้องขึ้นบันไดเข้าไป ออกแบบแบบห้องพระโรง มีเสารับน้ำหนักอยู่จำนวน ๑๒ เสา สลักเสลาลวดลายสวยงามมาก ด้านซ้ายมือมีรูปของซิมภละ เทพเจ้าแห่งความร่ำรวย ซึ่งมีถุงเงินในมือ อีกด้านหนึ่งเป็นรูปแกะสลักหริตีสึงถูกทำลายมาก ห้องด้านข้างมีพระพุทธรูปจำนวนมากพร้อมด้วยพระโพธิสัตว์ ตรงประตูทางเข้าห้องพระ

พุทธรูปประธานของถ้ำ มีรูปพระโพธิสัตว์อวโลกิ
เตศวร และพระโพธิสัตว์มัญชุศรี

ถ้ำที่ ๓ เป็นถ้ำวิหาร สุกปลั่งมาก ห้องพระ
โรงคำด้วยเสา ๑๒ เสา เสาส่วนมากยังแกะสลักไม่
เสร็จ มีห้อง ๘ ห้องอยู่ด้านข้าง สุดด้านในสุดของ
ถ้ำเป็นห้องพระพุทธรูปประธานพระพุทธรูปประธาน
เป็นปางปฐมเทศนา แวดล้อมด้วยพระโพธิสัตว์
อวโลกิเตศวรและพระโพธิสัตว์วัชรปาดิ ด้านข้าง
ของห้องประธานมีห้องที่อยู่อาศัยอีก ๒ ห้อง

ถ้ำที่ ๔ เป็นถ้ำ ๒ ชั้น ทั้งชั้นล่างถูกทำลาย
ไปแล้ว ถ้ำชั้นบนมีห้องใช้เป็นที่อยู่อาศัย ๒ ห้อง
และห้องพระประธาน พระประธานมีพระโพธิสัตว์
อวโลกิเตศวรอยู่ด้านซ้ายของพระประธาน ผนัง
ด้านซ้ายของห้องพระประธานมีรูปแกะสลัก "ตารา"
ซึ่งเป็นพระโพธิสัตว์ผู้หญิงประดับด้วยดอกบัวและ
ลูกประคำ

ถ้ำที่ ๕ เป็นถ้ำที่ลึกมากในหมู่ถ้ำเอลโลว่า
ออกแบบเป็นหอประชุมหรือโรงฉัน ด้านหนึ่งถ้ำทั้ง
๓ ด้าน เจาะเป็นห้องสำหรับอยู่อาศัย ๒๐ ห้อง
ห้องที่อยู่ลึกสุดเป็นห้องพระประธาน พระประธาน
เป็นพระพุทธรูปปางปฐมเทศนา แวดล้อมด้วยพระ
โพธิสัตว์อวโลกิเตศวรและพระโพธิสัตว์โมคขริยะ

ถ้ำที่ ๖ เป็นถ้ำวิหาร มีห้องพระโรงอยู่ตรง
กลางด้านในสุดเป็นห้องพระพุทธรูปปางปฐมเทศนา
มีพระโพธิสัตว์ภัทรมพาดิและพระโพธิสัตว์วัชรปาดิ
อยู่ซ้ายขวา ผนังด้านขวามือของห้องพระประธาน
มีรูปแกะสลักหนึ่งที่น่าสนใจคือ มีรูปแกะสลัก
เป็นผู้หญิงชื่อนกยง ถ้ำนี้เดินทางไปถึงเทวีในศาสนา
พราหมณ์ เทวีที่ชื่อนกยงชื่อว่า สุรัสวดี หรือเทวีแห่ง
ศิลปวิทยาการ ถ้ำนี้ถึงเทวีในศาสนาพุทธนิกาย

มหายาน จะมีเทวี ชื่อ มหามยุรี เนื่องจากหมู่ถ้ำ
๑-๑๒ เป็นหมู่ถ้ำของศาสนาพุทธ จึงเป็นไปได้ที่
รูปแกะสลักนี้จะเป็น สุรัสวดี ฉะนั้นจึงต้องเป็น
มหามยุรีแน่นอน

ถ้ำที่ ๗ อยู่ติดกันไปกับถ้ำที่ ๖ ยังคงเป็น
ถ้ำวิหาร ใช้เป็นที่อยู่อาศัย เป็นถ้ำ ๒ ชั้น

ถ้ำที่ ๘ เป็นถ้ำ ๒ ชั้น ชั้นล่างสลักเกลี้ยง ๆ
แต่ชั้นบนสลักอย่างสวยงามมีหน้าบันเป็นรูปใบโพธิ์
หรือรูปทรงเจดีย์สำคัญขนาดเล็กรวมกัน

ถ้ำที่ ๙ เป็นถ้ำ ๒ ชั้นเช่นกัน ด้านล่างสลัก
เป็นห้องมีพระพุทธรูปปางปฐมเทศนา หมายด้วย
พระโพธิสัตว์ภัทรมพาดิและวัชรปาดิ

ถ้ำที่ ๑๐ เป็นถ้ำที่สำคัญมาก เป็นถ้ำเจดีย์
รูปทรงของถ้ำเป็นรูปเกือบกลม ด้านข้างสลักเป็นเสา
จำนวนถี่ ๆ กันเรียงราย เกือบด้านในสุดของถ้ำ มี
สถาปสูง ๔ เมตร ยอดสถาปย่อมลงไม่มีสีบบ ถัดมา
เป็นทรงกลมแล้วลดหลั่นกันลงมา ด้านหน้าสถาป
มีหินเหลือจึงสลักเป็นพระพุทธรูปประทับนั่งบนเก้าอี้
ปางปฐมเทศนา ซ้ายมือของผู้ดูข้างพระพุทธรูป
สลักเป็นรูปพระโพธิสัตว์ถือดอกบัวจึงชื่อว่า ภัทรม-
พาดิ ด้านขวามือของผู้ดู รูปพระโพธิสัตว์มีแผ่นผ้า
คาดทับเอว พาดมาถึงกลางขาอ่อน เป็นสัญลักษณ์
ของสายฟ้า จึงชื่อว่า วัชรปาดิ หลังคาด้านในสุด
เหมือนมะเขือครึ่งซีก ด้านถัดมาข้างหน้าเหมือน
ประทุนเกวียน ทรงระเบียบด้านหน้ามีบันไดเพื่อชม
ความงามของหน้าบัน ซึ่งสลักเป็นรูปใบโพธิ์หรือรูป
เจดีย์สำคัญ ถ้ำที่ ๑๐ มีชื่อเรียกว่า "ถ้ำวิคกรรม"
หรือถ้ำช่างไม้ เพราะการออกแบบถ้ำทำให้เหมือน
ใช้ไม้ทำโครงหลังคา คือ มีชื่อ แปและหลังคา เป็น
ชั้น ๆ ชั้นไปเหมือนช่างไม้สร้างบ้านด้วยไม้

บทความเสริมทักษะภาษาอังกฤษ

พุทธประวัติย่อแนวอินเดียน

พระมหาสุพร วรจิตตมโม

แปลจาก Aravali Books International

Buddha The Enlightened

(....ต่อจากฉบับที่แล้ว)

Now Siddhartha had around him more comforts, luxuries and pleasurable diversions. In an effort for directing his energies and interest along the worldly line he was put to the charge of the best teachers of his time to instruct him in scriptures, arms, arts, games, music and archery, and in almost no time the young prince mastered them all. Nothing, however, could change his jambu tree. He unknowingly assumed the meditational **padmasana** posture. Some of king Suddhodana's courtiers happened to pass from there. They saw that on prince's face there emerged a look of absolute calm and utter serenity. The prince look awed

them. They were further dismayed to see that the shadows of all trees had shifted as per the passage of the sun, but the shadow of the jambu tree, under which sat the young prince, had remained foxed on him.

The event greatly worried the king. He decided to redouble his efforts to keep the prince tagged to the worldly line. He accepted the suggestion that a wife and children could be of great help. He began looking for a suitable bride. Gopa, also called Yashodhara, the daughter of a Sakya nobleman, Dandapani, stood best in everybody's consideration. As per custom prevailing among the Sakyas, Siddhartha had to win her in an open competition. The young prince was able to compete all his

rivals in the tournament and win Gopa's hand. Siddhartha had for several years a life of ease, opulence and pleurability. Meanwhile Gopa bore him a son whom they named Rahul, though, despite, the young prince remained detached to everything.

คำแปล

ขณะนั้น เจ้าชายสิทธัตถะ ได้รับการปรนเปรอด้วยความเพลิดเพลินอย่างมากมาย เทียบพร้อมไปด้วยกามคุณทุกอย่าง ในด้านสัมมาวายามะความขยันหมั่นเพียร ในชีวิตฆราวาส พระองค์อยู่ในความดูแลของบรมครูชั้นยอดในสมัยนั้น เพื่ออบรมฝึกฝนพระองค์ในด้านอ่านเขียนการยุทธ, ศิลปศาสตร์, การกีฬา, ดนตรีและยิงธนู เจ้าชายหนุ่มได้เรียนรู้ศิลปศาสตร์ทุกสาขอย่างชำร่วยและเก่งกล้าสามารถกว่าคนอื่น ๆ ถึงอย่างไรก็ตาม ก็ไม่อาจมีสิ่งอื่นใดสามารถทำลายต้นหัวใจซึ่งเกิดเพื่อพระองค์ได้ และพระองค์ก็ได้นั่งเข้าฌานในท่าที่เรียกว่า ปฐมฌานะในขณะเป็นพระกุมาร ทหารมหาดเล็กบางคนของพระเจ้าสุทโธทนะได้เห็นเหตุอัศจรรย์ ที่ฉายาของตนไม่ไหวไม่เคลื่อนไปจากต้นหัวใจเลย ทั้งพวกเขายังได้มองเห็นพระพักตร์พระกุมารสงบเยือกเย็นและผ่องใสยิ่ง พระกุมารได้ทำให้พวกทหารเหล่านั้นสะดุ้งหวาดกลัวอย่างมาก เพราะพวกเขาได้ตกใจเกรงกลัวเมื่อมองเห็นแสงแดดที่ร่มเงาของตนไม่ดับอื่น ๆ ได้เคลื่อนไหวไปตามแสงตะวันยกเว้นเฉพาะฉายาร่มเงาของแสงแดดที่ต้นหัวใจซึ่งเป็นไม้ที่พระกุมารได้ประทับนั่ง

อยู่ภายใต้ต้นเอนงยังคงมีฉายาร่มเงาของตนหัวแผ่ปกคลุมพระกุมารไว้เช่นเดิม แสงแดดไม่เคยอื่นย้ายไปตามแสงตะวันเหมือนต้นไม้ต้นอื่น ๆ เลย เหตุการณ์วันนั้นได้ทำให้พระเจ้าสุทโธทนะทรงกลัดกลุ้มพระราชหฤทัยเป็นอันมาก พระองค์จึงเพิ่มสิ่งปรนเปรออย่างมากมายแก่เจ้าชาย เพื่อเป็นสิ่งผูกมัดเจ้าชายไว้ในชีวิตฆราวาส

พระเจ้าสุทโธทนะได้ยอมรับคำเสนอแนะที่ว่า ภรรยาและบุตรจะเป็นห่วงผูกมัดชายต่อไปในอนาคต พระองค์จึงสอดส่องทรงพิจารณาหาหญิงสาวที่ฉลาดสามารถเหมาะสมกันโดยชาติและตระกูล ในหญิงสาวเหล่านั้น มีหญิงหนึ่งนามว่าพระนางโจปาหรือที่รู้จักกันในนามว่า พระนางโยธรา ซึ่งเป็นพระธิดาของเจ้าศากยชนามว่าทศบาลาณี พระองค์ได้ยอมรับข้อตกลงด้วยดี

ตามประเพณีสมัยนั้น จะต้องมีการแข่งประลองฝีมือในหมู่เจ้าชายศากยะด้วยกัน เจ้าชายสิทธัตถะทรงได้รับชัยชนะ เป็นที่ปลาบปลื้มพระทัยของพระนางโยธรายิ่ง เพราะเจ้าชายสิทธัตถะทรงเก่งกล้าและสามารถชนะได้ชัยในการประลองทุกชนิดตลอดการแข่งขันนี้ ทั้งยังได้สัมผัสพระหัตถ์พระนางโจปาได้เพียงผู้เดียว เจ้าชายสิทธัตถะได้ดำเนินชีวิตฆราวาสอยู่อย่างสุขสบายหลายปี เทียบพร้อมด้วยความมั่งคั่งร่ำรวยและความเพลิดเพลินทุกอย่าง ถึงแม้ว่าพระนางโจปาจะได้ให้กำเนิดพระราชโอรสนามว่าราหุลก็ตาม แต่เจ้าชายสิทธัตถะก็ยังทรงปรารถนาที่จะสลัดตัดเครื่องผูกมัดอันเป็นพันธนาการทุกประเภทออกจนหมดไป

(...อ่านต่อฉบับหน้า)

สมุนไพรเมืองไทย เป็นสมบัติของไทย ที่ควรอนุรักษ์

โดย... พระมหากษัตริย์ คุณวรุโฒ
เจ้าคณะอำเภอไชยชัย

แต้ว พืชผักพื้นบ้านไทย

ปัจจุบันคนไทยโดยทั่วไป หรือจะกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือทั้งโลกมักจะตกอยู่ภายใต้ของอำนาจของบริโภคนิยม หรือวัตถุนิยม เต็มไปด้วยความสะดวกสบาย บั๊จจัย ๔ เครื่องนุ่งห่ม อาหารเครื่องเวชภัณฑ์อันได้แก่ยารักษาโรคและที่อยู่อาศัย ล้วนแต่มีมากมายเนื่องจากการผลิตผลิตได้รวดเร็วที่ละมาก ๆ มีโรงงานอุตสาหกรรมเจริญจากวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ครั้นต่อมาความเจริญรวดเร็วเหล่านี้ก็มีโทษติดตามมาด้วย เช่นสารพิษต่าง ๆ ที่ปนเปื้อนมากับอาหาร เมื่อคนกินเข้าไปจึงทำให้เกิดโรคร้ายไข้เจ็บมากมายหลายหลาก จึงทำให้คนส่วนมากไม่ไว้ใจในความเจริญสะดวกสบายเสียแล้ว

ปัจจุบันคนไทยส่วนมากที่รู้พิษรู้ภัยของสารปนเปื้อนที่อยู่เป็นบั๊จจัยสี่มีอาหารเป็นต้น จึงหันมากินอยู่แบบไทย ๆ คืออยู่แบบธรรมชาติ อาหารก็กินอาหารแบบธรรมชาติของไทยเราเอง วันหนึ่งจึงจะขอพูดถึงเรื่อง "แต้ว" ซึ่งเป็นอาหารผักพื้นบ้านของ

เราคนไทยในชนบท แต้วผักพื้นบ้านดังกล่าวนั้น คนชนบทบ้านนอกรู้จักกันดี เพราะมีอยู่ทั่วไปในป่าเดิมอันเป็นป่าตามธรรมชาติ

แต้ว หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า "ตี้ว" ซึ่งเป็นชื่อที่ชาวอีสานเรียก ก็คือความหมายอันเดียวกัน เป็นไม้สกุลหนึ่งใน Family Hypericaceae

แต้วนี้เป็นไม้ที่สวยงาม ทรงต้นสวยงาม ใบไม้ดกและรก ใบอ่อนมีสีชมพูสวยงาม ใบแก่สีเขียว เป็นมันใบอ่อนใช้รับประทานได้ ถึงฤดูแล้งใบจะร่วงหมด ออกดอกเต็มต้น ดอกเป็นสีชมพู หรือสีขาวปนชมพูอ่อน ดูแล้วสวยงามเต็มต้น

ที่พบอยู่ทั่วไปมีอยู่ ๔ ชนิด คือ

๑. ตี้วหลักกะใบเป็นขน
๒. แต้วหรือตี้วส้ม ใบเกลี้ยง ออกดอกขาวหรือชมพูอ่อน เวลาออกดอกสวยงามมาก
๓. แต้วเกลี้ยง ใบอ่อนสีแดงชมพูแดง ดอกสีชมพูแก่ หรือแดงเลือดนก
๔. ตี้วดำ ตี้วเสลา หรือสลิ้ว ใบแคบยาว

พระมหากษัตริย์

โฆธิสัตรี

๓๓ โธย... พันเอกส่ววญ กำนพลุลฉว
อนุส่วสนวกรยัภยทัพทวคทึ ๒

ในบรรดาเรื่องทีพระสงฆ์นำมวบรรยาย แสดงธรรมปรเจววันพระนั้ มีเรื่องหนึ่งทีผู้เขียน อยวกจะนำมวเสนอท่นสมวชิกผู้อ่นววรสวร นวรายณั วั้ ณ ทึนี้ด้วยคือเรื่อง "พระมหวชนก- โฆธิสัตรี" ซึ่เป็นชวติหนึ่งในสิบชวติใหญ่ ๆ ทีพระ พุทธองค์ทรงอุปติมวเพื่อบ่เพ็ญพระบวรมี๑๐อย่ง ในฐวณะพระโฆธิสัตรี คือ ผู้ทีบ่เพ็ญบวรมี เพื่อ ความเป็นพระพุทธรเจ้ ๑๐ ชวติใหญ่ ๆ นั้ เรียกว่ ทศชวติ ได้แก่

๑. พระเตมียั
๒. พระมหวชนว
๓. พระสุวรวรณส่วม
๔. พระเนมิรช
๕. พระมโหสถ
๖. พระภววิท
๗. พระจันทรกวมร
๘. พระนทร
๙. พระวิฐรบัณศิต และ
๑๐. พระมหวเวสสันดร

นี้เรียงตวลดับทีเสวยพระชวตินั้ น ๆ ซึ่

ชวติทีทรงอุปติเป็นพระเวสสันดร เป็นพระชวติ สุตท่ว เรามัภวชยอสำหรับจ่วว "เตชเชสุเนมเวญ จะนววิเว" ซึ่ก็ได้แก่พระชวติทึ้ ๑๐ ชวติตลว ล่ดับบั้แองเตทกท่วจะเรียงตลวหลักบวรมีธรรม๑๐ อย่ง ก็จะได้ดังนี้-

๑. ทนบวรมี บ่เพ็ญในพระชวติเป็น พระเวสสันดร
๒. ศีลบวรมี เพ็ญในพระชวติเป็นพระ ภววิท
๓. เนกขั้มบวรมี บ่เพ็ญในพระชวติ เป็นพระเตมียั
๔. บัญญบวรมี บ่เพ็ญในพระชวติ เป็น พระมโหสถ
๕. วิริยบวรมี บ่เพ็ญในพระชวติ เป็น พระมหวชนก
๖. ขันติบวรมี บ่เพ็ญในพระชวติ เป็น พระจันทรกวมร
๗. สัจจบวรมี บ่เพ็ญในพระชวติ เป็น พระวิฐรบัณศิต
๘. อธิษฐนบวรมี บ่เพ็ญในพระชวติ

เป็นพระเนมิราช

๙. เมตตาบารมี บำเพ็ญในพระชาติ เป็นพระสุวรรณสาม

๑๐. อุเบกขาบารมี บำเพ็ญในพระชาติ เป็นพระนารท

พระมหาชนกนั้นเป็นพระชาติที่สองตามลำดับในทศชาติ แต่บารมีที่ทรงบำเพ็ญ คือ "วิริยบารมี" เป็นบารมีที่ทำตามหัวข้อธรรมมีพระประวัติและการบำเพ็ญวิริยบารมีของพระมหาชนกโดยสังเขปดังนี้-

ณ เมืองมิลิลา ในแคว้นวิเทหรัฐครั้งอดีตกาลนานมาแล้วมีพระมหากษัตริย์ผู้ครองเมืองทรงพระนามว่า "พระมหาชนก" พระองค์มีพระชายา ๒ พระองค์ ทรงพระนามว่า อริฏฐชนก และโปลชนก เมื่อทรงพระเจริญวัยขึ้นแล้ว พระโอรสองค์ใหญ่ได้รับการสถาปนาจากพระบิดาให้เป็นพระมหาอุปราชา พระองค์น้อยเป็นเสนาบดีว่าการกระทรวง

ต่อมาพระมหาชนกเสด็จสวรรคต พระมหาอุปราชาอริฏฐชนกได้เป็นพระมหากษัตริย์สืบต่อจากพระราชบิดา แล้วทรงสถาปนาพระราชนุชาคือพระโปลชนกขึ้นเป็นพระมหาอุปราชาแทนพระองค์

กรุงมิลิลาจะมีความราบรื่นเป็นสันติสุขหากไม่มีอำมาตย์ผู้หนึ่งคอยก่อกวนยุยงให้เจ้าพี่เจ้าน้องทั้งสองพระองค์ต้องแตกกัน เพราะอำมาตย์ผู้นั้นไม่ถูกกับโปลชนกผู้ซึ่งได้ตำแหน่งมหาอุปราชา ด้วยเกรงว่าเมื่อโปลชนกได้เป็นมหาอุปราชาแล้ว มีวันใดก็วันหนึ่ง ภัยจะมาถึงตนแน่นอน จึงพยายามหาเหตุเพ็ดทูลพระเจ้าอริฏฐชนกว่าพระมหาอุปราชคิดการเป็นกบฏจะช่วงชิงราชสมบัติครองบ้านเมือง

ในตอนแรก พระเจ้าอริฏฐชนกไม่ทรงเชื่อเพราะไม่มีพฤติการณ์อันใดจะส่อพิรุษาว่าพระอนุชาจะคิดร้ายต่อพระองค์ แต่อำมาตย์สอพลอก็พยายามเพ็ดทูลใส่ร้ายพระมหาอุปราชาไปลชนกวันแล้ววันเล่า เข้าทำนอง "สาสูงแปดศอกดอกเป็นหลักไปมาหมั่นหลักเข้าเสายังไหว" พระเจ้าอริฏฐชนกหูเบาเชื่อคำอำมาตย์ประจบสอพลอก็เกิดความหวาดระแวงขึ้น จึงตรัสสั่งให้จับพระมหาอุปราชาไปลชนกซึ่งเป็นพระอนุชาของพระองค์ไปจำไซ้ตรวนและขังไว้ในที่ใกล้พระราชนิเวศน์ กำชับเวรยามกวตขัน ดูแลอย่าให้หนีไปได้เป็นอันขาด

พระมหาอุปราชาอนุชา ถูกจับกุมคุมขังในโทษฐานกบฏก็เสียพระทัยยิ่งนัก เพราะพระองค์มิได้มีพระหทัยคิดจะก่อการกบฏรัฐประหารแม้แต่น้อย ทรงเชื่อมั่นในความสุจริตของพระองค์ และไม่มองเห็นหนทางใดที่จะช่วยตัวเองได้นอกจากอ้างเอาสัจวาจา ตั้งจิตอธิษฐานว่า หากพระองค์มีจิตคิดประทุษร้ายต่อพระเชษฐาสมจริงดังคำอำมาตย์ยุยงแล้ว ขอไซ้ตรวนเหล่านี้จงอย่าหลุดจากมือและเท้าของพระองค์ แต่หากพระองค์ไม่มีจิตคิดประทุษร้ายต่อพระเชษฐา ก็ขอให้ไซ้ตรวนจงหลุดจากมือและเท้า พร้อมทั้งห้องขังก็จงเปิดให้แก่พระองค์

ด้วยอำนาจสัจยาธิษฐาน พระมหาอุปราชา ก็หลุดพ้นจากเครื่องพันธนาการทุกอย่างได้โดยอัศจรรย์ และพระองค์ก็เสด็จหนีไปได้โดยปลอดภัย ไปอาศัยอยู่ในปัจเจกนิคมเขตแดนกรุงมิลิลาตนเอง ชาวปัจเจกนิคมทราบบรรยากาศเรื่องราวทั้งหมดได้ดี ต่างเจ็บแค้นแทนพระองค์ ทั้งสนับสนุนให้พระองค์กระทำการใหญ่ให้สมกับที่กล่าวหาด้วยคือยกผู้คนไปแก้แค้นพิชชา พระมหา

อุปราชได้โอกาสจึงรวบรวมผู้คนเข้าเป็นกองทัพ ออกไปตั้งค่ายล้อมอยู่นอกกำแพงเมืองมิลลา ขณะนั้นชาวพระนครรู้ข่าว ก็ออกมาสวนมีกัณฑ์กับพระองค์เป็นจำนวนมาก

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนั้น พระเจ้าอริวิรุชชนกก็ทรงเห็นสมจริงสมจังว่าพระอนุชาเป็นกบฏเต็มตัวตั้งอำมาตย์ผู้เป็นแน่แท้ จึงทรงไกรธเค้นยั้งนัก และเมื่อพระอนุชาส่งพระราชสาส์นบังคับให้มอบราชสมบัติให้ หากไม่แล้วจะนำผู้คนเข้าโจมตีและจับประหารชีวิต จึงคิดจะยั้งทัพออกไปสู้รบกับพระอนุชา แต่พระองค์ก็ยังห่วงพระอัครมเหสี ซึ่งเวลานั้นทรงพระครรภ์อยู่ ภายภาคหน้าออกไปต่อตี และจะแพ้หรือชนะย่อมรู้ไม่ได้ด้วยความไม่ประมาท พระองค์จึงมีรับสั่งกับพระอัครมเหสีว่า หากพระองค์พลาดพลั้งเสียทีถึงอันตรายเป็นการศึกครั้งนี้ ขอให้พระอัครมเหสี คิดเอาตัวรอดหนีไป และรักษาครรภ์เอาไว้ให้จงดี ว่าแล้วก็เสด็จยกทัพออกไปรบและในที่สุดพระเจ้าอริวิรุชชนกต้องสิ้นพระชนม์ในการรบ พระโปลชนกราชอนุชาก็ยึดได้เมืองมิลลา นครและครอบครองราชสมบัติในเวลาต่อมา

ฝ่ายพระอัครมเหสี ครั้นทรงทราบว่าพระเจ้าอริวิรุชชนกพระราชสวามีสิ้นพระชนม์ในสนามรบเสียแล้ว พระองค์ทรงโศกาลัยร่ำพันอยู่นาน ครั้นได้สติก็รีบปลอมพระองค์เป็นสามัญชนเสด็จหนีไปจากพระนคร ตามตำนานทางศาสนากล่าวไว้ว่ากษัตริย์พระอัครมเหสีจะได้ที่พำนักพักพิงก็ใช้เวลาพอสมควร แต่ด้วยบุญญาธิการของสัตว์ผู้ถือปฏิบัติอยู่ในพระครรภ์ของพระนาง จึงทำให้พระนางได้ที่พึ่งพิงอาศัยที่มั่นคงคือพราหมณ์ทีคาปาโมกข์ของเมืองจำปานคร และในกาลต่อมาพระครรภ์ของพระนางก็แก่ขึ้นตามลำดับถึงกำหนด

คลอด พระนางได้ประสูติพระราชโอรสพระองค์หนึ่งแล้วชื่อนานพระนามตามพระอัยกา (ปู่) ว่า **“พระมหาชนก”**

พระมหาชนกได้รับการเลี้ยงดูเป็นอย่างดีจากพระอัครมเหสีผู้เป็นมารดาของตน และพราหมณ์ทีคาปาโมกข์ซึ่งเจริญเติบโตขึ้นตามลำดับในวัยเยาว์ก็มีเพื่อนเล่นเป็นลูกชาวบ้านเป็นอันมาก บางครั้งก็เกิดการทะเลาะต้าวำกันตามประสาเด็ก และคำที่พระมหาชนกถูกต้าวำคือคำว่า “ลูกหญิงหม้าย” “ลูกไม่มีพ่อ” ซึ่งสร้างความเจ็บช้ำใจให้พระมหาชนกยิ่งนัก จึงทรงเร่าถามพระมารดาว่า ใครเป็นบิดาของตน ซึ่งก็ได้คำตอบจากพระมารดาว่า พราหมณ์ทีคาปาโมกข์นี้เองเป็นบิดาแต่ก็ยังคงเยาะเย้ยถากถางจากลูกชาวบ้านอยู่เหมือนเดิม เวลาเสวยเมื่งจึงคาดคั้นเอาความจริงจากพระมารดาว่า หากพระมารดาไม่บอกความจริงจะกัณฑ์ผมให้ขาด พระอัครมเหสีผู้มารดาจึงมีอาจกปิดความไว้ได้ จึงบอกความจริงแก่พระราชกุมารมหาชนกว่า

เจ้าคือพระราชโอรสของพระเจ้าอริวิรุชชนก ซึ่งประสูติในแควตลัครมิลลา พระราชบิดาของเจ้าถูกพระราชอนุชา ซึ่งมีพระนามว่าโปลชนก ที่มีตำแหน่งเป็นพระมหาอุปราช ปลงพระชนม์เสียในที่รบ แม้ต้องหลบตีหนีภัยในขณะที่ยังอยู่ในครรภ์มาถึงที่นี่แล้วก็มาพบทีคาปาโมกข์พราหมณ์ผู้มีใจอารีอุปการะแก่แม่มา ประจวบว่าแม่เป็นน้องสาวร่วมอุทรกับบ้านกัน จนกระทั่งเจ้าคลอดออกมา มีวัยถึงเพียงนี้” ว่าแล้ว พระนางก็สะอื้นให้ทรงกันแสง

ตั้งแต่นั้นมา พระราชกุมารมหาชนกจึงเข้าพระทัยในเรื่องราวที่เป็นจริงทั้งปวง และแม้จะถูกลูกชาวบ้านพูดจាក้าวร้าวเพียงใดก็มีได้ทรงโกรธตอบ

ได้พยายามศึกษาศิลปศาสตร์ในสำนักศิลาปาโมกข์ พราหมณ์ จนชำนาญชำนาญจนไตรเพทตั้งแต่พระชนมายุได้ ๑๖ พรรษา ซึ่งจัดเป็นหนุ่มเต็มตัว จึงคิดอ่านที่จะไปตีเอาเมืองมิลิลาจากพระเจ้าอาคิน แต่ก็ทรงคิดถึงการที่จะทำการใหญ่ได้ จะต้องมั่งคั่ง กำลังคนและกำลังทรัพย์จึงจะทำได้สำเร็จ

ในกำลังทั้ง ๒ อย่างนั้น พระมหาชนกราชกุมารคิดว่า ก่อนอื่นจะต้องมีกำลังทรัพย์เป็นสำคัญ และการที่จะหาทรัพย์ให้เพียงพอได้ก็ต้องลงทุนแสวงหากำไรก่อน ดังนั้นพระมหาชนกจึงทูลถามพระมารดาว่า มีทรัพย์สมบัติอันมีค่าสิ่งใดบ้าง ซึ่งก็ได้รับคำตอบจากพระมารดาว่าขณะที่หลบหนีมาจากเมืองมิลิลาได้นำเอาแก้วมีค่า ๓ อย่างติดตัวมาด้วย คือ แก้วมณี, แก้วเขียวและแก้วมุกดา พระมหาชนกราชกุมารจึงปรารถนาให้พระมารดาฟังว่า พระองค์จะไปค้าขายต่างประเทศโดยทางเรือ เมื่อได้กำไรจากการค้าขายก็จะส่งสมผู้คนที่ได้มากพอแล้วจึงจะยกไปตีเอาเมืองมิลิลาจากพระเจ้าอาคิน ด้วยความห่วงใยลูก ซึ่งเป็นน้ำใจของแม่ทุก ๆ คน พระมารดาจึงทัดทานพระราชโอรสว่า "การที่เจ้าจะไปแก้แค้นแทนพระราชบิดานั้นแม่ไม่ห้ามแต่ประการใด หากเจ้าอยากได้กำลังทรัพย์ในการกู้ราชสมบัติคืน เจ้าจงเอาแก้ว ๓ ดวงนี้ไปจำหน่ายเถิด มันมีค่ามากมายหาที่เปรียบมิได้ ขออย่างเดียว ลูกไม่ต้องไปค้าทางสำเนา" ถึงพระมารดาจะขอร้องอย่างไร พระมหาชนกกุมารก็อ่อนวอนขอไปค้าทางสำเนาจนได้ โดยขอแบ่งเอาแก้วนั้นเพียงครึ่งหนึ่งไปทำทุนในการค้าขายในที่สุดพระมารดาก็อนุโลมตาม แต่ในพระทัยไม่ยอมให้พระราชโอรสไปค้าทางสำเนาเลยเพราะรู้ว่าอยู่ในมหาสมุทรนั้นมีภัยอันตรายมากมายนัก

วันหนึ่ง ขณะที่พระมหาชนกกำลังเดินทางไปค้าทางเรืออยู่กลางมหาสมุทร ได้เกิดพายุขนาดใหญ่พัดกระหน่ำอย่างหนักจนเรือแตกอับปางในมหาสมุทร พ่อค้า ๗๐๐ คนที่ร่วมเดินทางกับพระมหาชนกต้องสูญเสียชีวิต ตกเป็นเหยื่อของปลาฉลามในมหาสมุทรทั้งหมด เว้นพระมหาชนกที่รอดชีวิตได้ โดยก่อนที่เรือจะอับปาง พระองค์ทรงหาชั้นเตสกรกับเนยใสพร้อมกับนมมาทวงเสวย ทรงหาผ้าไหมมุกคู่หนึ่งชุบน้ำมัน นุ่มนวลเรียบร้อยเป็นอันดีเพื่อเตรียมตัวว่ายน้ำ แล้วพระองค์ก็เสด็จขึ้นไปสู่เสากระโคงสำเนาที่กำหนดดูทิศทางแห่งเมืองมิลิลานครแล้วกระโดดลงจากเสากระโคงแหวกว่ายไปในมหาสมุทรซึ่งเป็นเวลาพอที่กับสำเนาอับปางลงและพ่อค้าทั้ง ๗๐๐ คน ต่างก็ตกเป็นเหยื่อของปลาร้ายไปตาม ๆ กัน และก็เป็นเวลาเดียวกันกับพระเจ้าโปลชนก (พระเจ้าอา) ซึ่งทรงประจวบอยู่ก่อนแล้วเสด็จสวรรคตด้วย

ขณะที่เรือแตกอับปางลงกลางมหาสมุทรนั้น ทั้ง ๆ ที่มองไม่เห็นฝั่งมหาสมุทร คนบารมีไม่ถึงอาจจะท้อแท้ใจ หมดกำลังใจและหมดหวังในชีวิต แต่พระมหาชนกหาเป็นเช่นนั้นไม่ คิดเสียว่า "มารมีบารมีเกิด มารไม่มีบารมีไม่เกิด" จึงใช้ความเพียรพยายามแหวกว่ายไปยังทิศทางที่เมืองมิลิลานครตั้งอยู่ คิดอยู่เสมอว่า "ความเพียรอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่น" "เมื่อยังมีชีวิตอยู่ คนเราควรพยายามเรื่อยไป" (วิริเยน ทุกขมจเจติ วายุมเถเว วุริโส) "ความสำเร็จและสมหวังย่อมตกเป็นสมบัติของผู้มีความพากเพียรพยายามเท่านั้น" คนที่ไม่มี ความพากเพียรพยายามยากที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต เพราะชีวิตคนเราก็ก่อนเหมือนเรือน้อยที่ลอยอยู่กลางทะเล ต้องต่อสู้กับคลื่นลมและภัย

อันตรายนานาชนิด คนที่มีจิตใจมั่นคง มีความเพียรเด็ดเดี่ยว และเข้าใจในชีวิต จึงจะสามารถรับมือกับเหตุการณ์และภัยอันตรายที่ผ่านเข้ามาในชีวิตได้อย่างไม่สะทกสะท้าน และเป็นคนที่นำนิยมยกย่องเป็นอย่างยิ่ง หลวงวิจิตรวาทการ ซึ่งเป็นปราชญ์คนหนึ่งของเมืองไทยเคยสอนไว้ว่า

ชีวิตเหมือน	เรือห้อย	ล่องลอยอยู่
ต้องต่อสู้	แรงลม	ประสมคลื่น
ต้องทนทาน	หวานลุ่ม	ขมจุกสัน
ต้องจำนิน	สู้ภัย	ไปทุกวัน
เป็นการง่าย	ยิ้มได้	ไม่ต้องผิน
เมื่อชีพขึ้น	เหมือนบรรเลง	เพลงสวรรค์
แต่คนที่	ควรม	นิยมกัน
ต้องใจมั่น	ยิ้มได้	เมื่อภัยมา

ตามตำนานทางศาสนากล่าวไว้ว่า พระมหาชนกได้เพียรพยายามแหวกว่ายอยู่ในมหาสมุทรเป็นเวลานานถึง ๗ วัน ๗ คืน จนแทบชีวิตจะหาไม่ แต่ก็ยังไม่ถึงฝั่ง ต้องรอนถึงนางเมณฑิลาเทพธิดารักษาสมุทร เข้าทำนอง ทำความเพียรจนร้อน อาสน์พระอินทร์ต้องลงมาช่วย ตามคำสอนที่ว่า “พระเจ้าจะช่วยเหลือคนที่ช่วยตัวเองเท่านั้น” นางเทพธิดาเมณฑิลาได้ช่วยพระมหาชนกไปส่งจนถึงกรุงมิตินครตามต้องการ และได้อภิเษกสมรสกับพระนางสิริราชเทวีซึ่งเป็นพระราชธิดาพระองค์เดียวของพระเจ้าไปลชนก (พระเจ้าอา) ซึ่งเสด็จสวรรคตเมื่อวันเรือแตก พระมหาชนกได้เสวยราชสมบัติครองเมืองมิตินครสมพระทัยในเวลาต่อมา โดยมีทำการรบและมีต้องเสียเลือดเนื้อแต่ประการใด

พระมหาชนกมีพระราชโอรส กับพระนาง

สิวลีอัศรมหเสสิพระองค์หนึ่ง ทรงพระนามว่า “สิลภากุมาร” เมื่อพระราชโอรสสองพระองค์เจริญวัยพอสมควรแล้ว พระองค์ก็ทรงสถาปนาให้เป็นพระมหาอุปราชและทรงสละราชสมบัติให้ครองเมืองมิตินครในเวลาต่อมา และแล้วพระองค์ก็เสด็จออกบรรพชาเป็นพระดาบสบำเพ็ญทานสมาบัติพร้อมด้วยพระนางสิวลีอัศรมหเสสิของพระองค์ ดำรงตนอยู่ในเพศดาบสนักบวช ไปจนสิ้นพระชนมายุ แล้วก็เสด็จไปบังเกิดในพรหมโลกตามตำนานกล่าวไว้ว่า พระมหาชนกได้ทรงบำเพ็ญเพียรเพื่อจะออกบวชบำเพ็ญทานสมาบัติเช่นนี้มา แล้วหลายร้อยชาติ การตั้งใจบำเพ็ญเพียรอย่างยืงยวดเช่นนี้ ชื่อว่าบำเพ็ญ “วิริยบารมี” ผู้ที่สร้างบารมีเพื่อเป็นพระพุทธเจ้านั้นชื่อว่าเป็น “พระโพธิสัตว์” พระโพธิสัตว์แต่ละพระองค์ก็ว่าจะ “เดินทาง” ถึง “ความเป็นพระพุทธเจ้า” มีใช้เรื่องง่าย พระมหาชนกโพธิสัตว์ได้บำเพ็ญพระบารมีครบสมบูรณ์ในพระชาติสุดท้าย ซึ่งเสวยพระชาติเป็นพระเวสสันดร ทรงบำเพ็ญทานบารมีในที่ลี้ลับก็ได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในพระชาติต่อ ๆ มาเรื่องของบารมีใครก็ตามที่บำเพ็ญบารมี หากบำเพ็ญไปแล้วพอพบอุปสรรคขัดขวาง เกิดท้อแท้ใจเหนื่อยใจหรือหมดกำลังใจ หยุดบำเพ็ญบารมีเสียกลางคัน เขาก็เรียกว่า “บารมีไม่ถึง” “หมดบารมี” หรือ “ไปไม่ถึงดวงดาว” ละไว้ทำนองนั้น

เรื่องของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าครั้งเสวยพระชาติเป็นพระมหาชนกโพธิสัตว์ เพื่อบำเพ็ญวิริยบารมีนั้นมีความพิสดารในรายละเอียดมากมาย แต่ผู้เขียนเกรงว่าจะครบถ้วนหน้ากระดาของวารสารเกินไป จึงขอเล่าไว้เพียงเท่านี้

สรุปข่าว ในรอบ ๓ เดือน

งานสอบธรรมสนามหลวง

ประจำปี ๒๕๕๒

แม่กองธรรมสนามหลวง ได้ประกาศว่า ในการสอบธรรมสนามหลวงประจำปี ๒๕๕๒ จะเริ่มสอบในวันที่ ๒๕-๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่วัดราชโอรมาจักร และในการนี้มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา ได้ประกาศให้นิสิตหยุดเรียน ในระหว่างวันที่ ๒๐-๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เพื่อที่จะได้อำนวยความสะดวกให้แก่ผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนิสิตได้ช่วยเหลือกิจการงานคณะสงฆ์อย่างเต็มที่ ซึ่งในปีการศึกษาที่ ๑/๒๕๕๒ มหาวิทยาลัยได้อนุมัติให้ผู้จบมัธยมศึกษาชั้นปีที่ ๖ เข้าเรียนในระดับบาลีอุดมศึกษาชั้นปีที่ ๑ ได้ โดยที่ไม่ต้องจบ น.ช.ตรี โท เอก หรือเปรียญธรรมใด ๆ ทำให้มีนิสิตที่ยังไม่ได้ น.ช.ตรี สมัครเข้าสอบธรรมสนามหลวงเป็นจำนวนมาก ขอให้สอบผ่านทุกรูปเด้อ.

วิทยาเขตนครราชสีมา
จัดปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติ
๗๒ พรรษามหาราช และปฏิบัติธรรม
ประจำปี ๒๕๕๒

คณะสงฆ์จังหวัดนครราชสีมา ร่วมกับมหา
 วิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขต
 นครราชสีมา ได้จัดโครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระ
 เกียรติ ๗๒ พรรษามหาราช ในวันที่ ๓-๑๒ ธันวาคม
 ๒๕๕๒ ณ อาคารเรียนมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลง
 กรณราชวิทยาลัยวิทยาเขตนครราชสีมาบ้านหัวถนน
 ตำบลท่าทะเล อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา
 พระเทพสิมมาภรณ์ เจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา
 แจ้งว่า ในการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติในครั้งนี้
 คณะสงฆ์ทั้ง ๒๖ อำเภอแล้ว กิ่งอำเภอจะส่ง
 ตัวแทนเข้าร่วมปฏิบัติธรรมอำเภอละ ๗๒ รูป รวม
 ทั้งสิ้น ๒,๓๐๔ รูป รวมกับนิสิตชั้นปีที่ ๑-๔ ทุกคณะ
 จำนวน ๓๘๕ รูป รวมทั้งสิ้น ๒,๖๘๙ รูป ในการ
 ปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรตินั้น จะเริ่มวันที่ ๓
 ธันวาคม และจะสิ้นสุดวันที่ ๗ ธันวาคม แล้วนิสิต
 ของมหาวิทยาลัยฯ วิทยาเขตนครราชสีมา ปฏิบัติ
 ธรรมประจำปี ๒๕๕๒ ต่อไปอีกถึงวันที่ ๑๓ ธันวาคม

งานนี้ได้รับความร่วมมือจากคณะสงฆ์หน่วยราชการ
 พ่อค้า ประชาชน อย่างดียิ่ง ทำให้มหาวิทยาลัยฯ
 วิทยาเขตนครราชสีมา เป็นที่รู้จักแพร่หลายมากยิ่งขึ้น

ชมรมภาษาอังกฤษมอบ
ประกาศนียบัตรชั้นพื้นฐาน

พระมหาสุพร ราชิตธมโม ประธานชมรม
 ภาษาอังกฤษ แจ้งว่า ในภาคเรียนที่ ๑/๒๕๕๒ มี
 นิสิตและผู้สนใจทั่วไป สมัครเรียนในชมรมภาษา
 อังกฤษเป็นจำนวนมาก และมีผู้เรียนจบหลักสูตร
 ทั้งสิ้น ๗๓ รูป/คน ทางชมรมภาษาอังกฤษจึงจัด
 พิธีมอบประกาศนียบัตรแก่ผู้เข้ารับการอบรมภาษา
 อังกฤษชั้นพื้นฐาน ในวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๒ ณ

ห้องประชุมธรรมศาลา มหาวิทยาลัยฯ วิทยาเขต
 นครราชสีมา บ้านหัวถนน ตำบลท่าทะเล อำเภอเมือง
 จังหวัดนครราชสีมา โดยมีพระศรีธรรมนิภารัตน์
 รองอธิการบดี วิทยาเขตนครราชสีมาเป็น
 ประธานมอบในครั้งนี้ จึงขอแสดงความยินดี
 แก่ทุกฝ่ายทั้งฝ่ายคณาจารย์ เจ้าหน้าที่ นิสิต ที่
 ช่วยทำให้โครงการนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี.

ฝึกการเรียนรู้ในภาคปฏิบัติจริง อันสอดคล้องกับหลักสูตรของมหาวิทยาลัย โดยมีพระอาจารย์ฝ่ายวิปัสสนาธุระประจำมหาวิทยาลัย คือ พระอาจารย์มหาสุนทร สุนตโร ผู้ช่วยอธิการบดี ฝ่ายวิชาการ เป็นผู้ดูแลนำปฏิบัติ และมีข่าวแจ้งว่า งานนี้ฝนฟ้าเป็นใจตกได้ตกดีไม่เว้นเวลาจำวนิตร ขออนุโมทนาในกุศลเจตนาอันแรงกล้าในครั้งนี้

**มหาวิทยาลัย
 มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
 จัดอบรมโครงการครูต้นแบบ**

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้จัดอบรมโครงการครูต้นแบบขึ้นที่วัดมหาธาตุฯ ท่าพระจันทร์ กรุงเทพมหานคร โดยให้คณาจารย์ทุกวิทยาเขตฯ จัดคณาจารย์เข้ารับการอบรม เพื่อให้คณาจารย์แต่ละวิทยาเขต มีการสอนที่เป็นทิศทางในแนวเดียวกัน โดยในเบื้องต้นจัดอบรม ๕ รายวิชา วิทยาเขตนครราชสีมา ได้ส่งคณาจารย์เข้าร่วมการอบรมดังต่อไปนี้

๑. พระสวาท ชมมวโร อบรมในรายวิชา ตรรกศาสตร์เบื้องต้น ในวันที่ ๑๘-๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

๒. ดร.พระมหาอภิชัย ชมมชโย เข้าอบรมในรายวิชา พระไตรปิฎกวิเคราะห์ ในวันที่ ๒๕-๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

๓. พระมหาเสรี พุทธิรักษ์โต อบรมในรายวิชา ปรัชญาตะวันตกโบราณ ในวันที่ ๑๗-๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒

๔. พระมหาสุพร รกขิตชมโม อบรมในรายวิชา พระไตรปิฎกศึกษา ในวันที่ ๒๒-๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๒

๕. พระมหาสุนทร สุนตโร เข้าอบรมในรายวิชา ธรรมภาคปฏิบัติ ในวันที่ ๒๔-๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๒

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยจะเป็นรูปแบบเดียวกันแก่ทุกชั้น

**วิทยาเขตนครราชสีมา
 จัดอภิปรายทางวิชาการ
 บัณฑิตนิเทศ เปิดเรียน
 ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๒**

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา ได้จัดอภิปรายทางวิชาการ มัชฌิมนิเทศเปิดภาคเรียนภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๒ เพื่อเสริมสร้างในการเรียนรู้และ

ประสบการณ์นอกห้องเรียน ในวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เริ่มเวลา ๑๓.๐๐ น. เป็นต้นไป ซึ่งในปีนี้ได้จัดอภิปรายในหัวข้อเรื่อง พระราชบัญญัติการศึกษา ๒๕๕๒ โดย อาจารย์วีระพงษ์ ศรีพุทธรินทร์ อาจารย์จากการเขตการศึกษา ๑๑ งานนี้ได้รับความร่วมมือจากผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนิสิต ด้วยดี ขอขอบคุณครับ

**มหาวิทยาลัย
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วิทยาเขตนครราชสีมา
จัดปฏิบัติธรรมรำลึก
พระพรหมคุณาภรณ์ (ห่ม กิตติสารเถร)**

วิทยาเขตนครราชสีมา ร่วมกับคณะสงฆ์ วัดพระนารายณ์มหาราช วรวิหาร พร้อมด้วยคณะศิษยานุศิษย์ ได้จัดปฏิบัติธรรมรำลึกพระพรหมคุณาภรณ์ (ห่ม กิตติสารเถร) ในวันที่ ๒๔-๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๒ ณ พระอุโบสถวัดพระนารายณ์มหาราช วรวิหาร โดยทางมหาวิทยาลัยฯ ได้ประกาศให้ นิสิตชั้นปีที่ ๑-๔ ทุกคน มาร่วม

ปฏิบัติธรรม ในวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๒ และในวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๒ มีการรับทักษิณานุปทาน, สวดพระพุทธมนต์ และการอุปสมบทธรรมทายาท พระพรหมคุณาภรณ์ ซึ่งในปีนี้มีสามเณรกุลดิลก กองทรัพย์ นิสิตชั้นปีที่ ๒ คณะมนุษยศาสตร์ วัดบูรพ์ สมัครอุปสมบทเป็นทายาทพระพรหมคุณาภรณ์ ได้รับนามฉายาจากพระเทพสิมมารถเจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมาพระอุปัชฌาย์ว่า ศิลกวโร ขออนุโมทนาให้ตั้งมั่นในพุทธศาสนา ยิ่งยืนนาน

**วิทยาเขตนครราชสีมา
จัดสอบวัดผลการศึกษา
ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๒**

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา ได้เปิดทำการเรียนการสอนภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๒ ตั้งแต่วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๒ เป็นต้นมา และสิ้นสุดการศึกษาในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๒ ทางมหาวิทยาลัยฯ จึงประกาศสอบวัดผลการศึกษา ปลายภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๒ ตั้งแต่วันที่ ๑๔-๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๒ ณ อาคารเรียนมหาวิทยาลัยฯ วิทยาเขตนครราชสีมา บ้านหัวถนน ตำบลหัวทะเล อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา และจะทำการเปิดภาคเรียนที่ ๒/๒๕๕๒ เนื่องจาก นิสิตชั้นปีที่ ๑ ทุกคนจะต้องเดินทางไปเข้าวิชาธรรม ที่วัดคลองตะเคว์ ในวันที่ ๒๕ ตุลาคม-๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

งานวางศิลาฤกษ์ อาคารเฉลิมพระเกียรติ ๗๒ พรรษา มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อยุธยา

นายแพทย์วิวัฒน์ วรรณิสสร และนางสมปอง วรรณิสสร ๒ สามัญญะยาผู้ใจบุญ เจ้าของโรงพยาบาลสยาม ได้มีจิตศรัทธาอย่างแรงกล้า ถวายที่ดินจำนวน ๘๔ ไร่ ๑ งาน ๓๗ ตารางวา ที่ตำบลลำไทร อำเภอลำไทร จังหวัดอุทัย ให้แก่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับศึกษา ค้นคว้า วิจัย อันก่อให้เกิดประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยต่อไป

และเมื่อวันจันทร์ที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๒ เวลา ๑๓.๐๐ น. เป็นต้นไป มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้จัดขบวนวางศิลาฤกษ์อาคารเฉลิมพระเกียรติ ๗๒ พรรษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อยุธยา โดยมีสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จเป็นองค์ประธานในพิธี

ในการนี้ คณะผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ นิสิต พระเถรานุเถระในเขตภาค ๒ ตลอดจนพุทธศาสนิกชนเกือบ ๑๐,๐๐๐ คน ให้การต้อนรับเสด็จ

ในส่วนของวิทยาเขตนครราชสีมา มี พระเทพสิมมาภรณ์ พระศรีธรรมภรณ์ พระกิตติธรรมภรณ์ พระมหาคำมัวร์ ภูริสีโล พร้อมด้วยคณาจารย์อีกหลายท่าน เดินทางไปร่วมงานในครั้งนี้ และรองอธิการบดีวิทยาเขตนครราชสีมา ร่วมสมทบทุนในการก่อสร้าง จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท

พระเถระ กรรมการอุปถัมภ์ และ คณะสงฆ์จังหวัดนครราชสีมา ได้รับพระราชทานเลื่อน และแต่งตั้งสมณศักดิ์ ประจำปี ๒๕๕๒

เนื่องในโอกาสเฉลิมพระชนมพรรษา ๕ ธันวาคมหาราช ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในปี ๒๕๕๒ ที่ผ่านมา พระเถระ กรรมการอุปถัมภ์ และคณะสงฆ์จังหวัดนครราชสีมา ได้รับพระราชทานเลื่อนและแต่งตั้งสมณศักดิ์ ดังต่อไปนี้

ก. พระราชาคณะชั้นสามัญ

๑. พระครูวิสุทธิพรตธำรง เจ้าคณะอำเภอฟินมาย ได้รับเลื่อนสมณศักดิ์เป็นเจ้าคุณ ในราชทินนามว่า **พระโพธิญาณ**

ข. พระครูผู้ช่วยเจ้าอาวาสพระอารามหลวงชั้นเอก เป็นชั้นพิเศษ

๑. พระครูศรีธรรมวิทย์
วัดพระนารายณ์มหาราช วรวิหาร
ต.ในเมือง อ.เมือง จ.นครราชสีมา

ค. เจ้าคณะตำบลชั้นตรี เป็น ชั้นโท

๑. พระครูชัยวัฒนาการ
วัดใหญ่สุขัง ต.ตะคุ อ.ปรางค์ชัย
จ.นครราชสีมา
๒. พระครูธรรมคุณ
วัดหนองนาคู ต.ท่าลาด อ.ชุมพวง
จ.นครราชสีมา
๓. พระครูสุวัฒนภูกุล
วัดเชษฐหลวง ต.วังน้ำเขียว อ.วังน้ำเขียว
จ.นครราชสีมา

๔. พระครูสิทธิธรรมวิบูล
วัดหนองคล้า ต.จักรราช อ.จักรราช
จ.นครราชสีมา
๕. พระครูอมรรวิก
วัดศิริเจดียง ต.เจดียง อ.ครบุรี
จ.นครราชสีมา
๖. พระครูโสภิตธรรมทัต
วัดหนองไทร ต.คลองม่วง อ.ปากช่อง
จ.นครราชสีมา
๗. พระครูสิริภัทรประยุต
วัดสว่างบูรพาราม ต.มะเกลือเก่า
อ.สูงเนิน จ.นครราชสีมา
๘. พระครูวิธานสิกขกิจ
วัดกาลา ต.ดงใหญ่ อ.พิมาย จ.นคร
ราชสีมา
๙. พระครูวรกิตยภรณ์
วัดเวฬุวัน ต.จันทึก อ.ปากช่อง
จ.นครราชสีมา

ง. พระครูสัญญาบัตร

๑. พระมหาพิรพงษ์ ชีวโร
วัดหนองระเวียง ต.หนองระเวียง
อ.พิมาย จ.นครราชสีมา เจ้าคณะตำบล
เป็น พระครูสุตวราร
๒. พระครูบุญมี
วัดวังเรือ ต.บ้านหัน อ.สีคิ้ว จ.นคร
ราชสีมา เจ้าคณะตำบล เป็น พระครู
สิทธิบุญญาคุณ
๓. เจ้าอธิการชวน
วัดปางแจ้ง ต.กลางดง อ.ปากช่อง
จ.นครราชสีมา เจ้าคณะตำบล เป็น

พระครูโสภาสังฆบรรหาร

๔. พระครูบุญมา
วัดสระเกษ ต.หินดาด อ.ห้วยแถลง
จ.นครราชสีมา เจ้าคณะตำบล เป็น
พระครูจาวรธรรมภรณ์
๕. เจ้าอธิการสมศักดิ์
วัดปอแดง ต.ภูหลวง อ.ปักธงชัย
จ.นครราชสีมา เจ้าคณะตำบล เป็น
พระครูญาณกิจโกศล
๖. พระครูปรีชา
วัดพรหมราช ต.ตูม อ.ปักธงชัย
จ.นครราชสีมา เจ้าคณะตำบล เป็น
พระครูภัทรธรรมสุนทร
๗. เจ้าอธิการชาติ
วัดคลองดินคำ ต.หมูสี อ.ปากช่อง
จ.นครราชสีมา เจ้าคณะตำบล เป็น
พระครูบุญญาภัสราภิก
๘. เจ้าอธิการสุนทร
วัดหนองเต่า ต.บึงพะไล อ.แก้งสนาม
นาง จ.นครราชสีมา เจ้าคณะตำบล เป็น
พระครูกันตวิธานภรณ์
๙. เจ้าอธิการเจริญ
วัดเกาะอุทการาม ต.ปากช่อง อ.ปาก
ช่อง จ.นครราชสีมา เจ้าคณะตำบล เป็น
พระครูพิพัฒน์ให้ปกร
๑๐. พระปลัดชื่น
วัดเมืองที่ ต.ด่านคล้า อ.โนนสูง
จ.นครราชสีมา เจ้าคณะตำบล เป็น
พระครูปัญญาวุฒิคุณ
๑๑. พระสมุห์สุเทพ

- วัดตลาดชุมพวง ต.ชุมพวง อ.ชุมพวง
จ.นครราชสีมา เจ้าคณะตำบล เป็น
พระครูวรญาณธรรมประยุต
๑๒. พระใบฎีกาอินทร์
วัดโลกสามัคคีเก่า ต.หนองไทร
อ.ด่านขุนทด จ.นครราชสีมา เจ้าคณะ
ตำบล เป็น พระครูจางุธรรมวัฒน์
๑๓. เจ้าอธิการฉาย
วัดลุงเซว้า ต.ลุงเซว้า อ.หนองบุญนา
จ.นครราชสีมา เจ้าคณะตำบล เป็น
พระครูวิจักขณ์ปัญญาพร
๑๔. พระมหาสมร
วัดหนองแวง ต.โนนทองกลาง
อ.บัวใหญ่ จ.นครราชสีมา เจ้าอาวาส
วัดราษฎร์ เป็น พระครูสุตธรรมชาดา
๑๕. พระอธิการกรม
วัดสันติกาวาส ต.บึงซีเหล็ก อ.สูงเนิน
จ.นครราชสีมาเจ้าอาวาสวัดราษฎร์เป็น
พระครูสันติวิหารธรรม
๑๖. พระอธิการทองพูน
วัดป่าหวาย ต.บัวลาย อ.บัวใหญ่
จ.นครราชสีมาเจ้าอาวาสวัดราษฎร์เป็น
พระครูเวทวันวิบูลกิจ
๑๗. พระอธิการจอย
วัดหนองบัวรอง ต.ในเมือง อ.เมือง
จ.นครราชสีมาเจ้าอาวาสวัดราษฎร์เป็น
พระครูปฐมธรรมวิมล
๑๘. พระอธิการรุฒิชัย
วัดสามัคคีธรรม ต.หนองยาง อ.เฉลิม
พระเกียรติ จ.นครราชสีมา เจ้าอาวาส
- วัดราษฎร์ เป็น พระครูปัญญาวิมลกิจ
๑๙. พระอธิการสุวัฒน์
วัดสระแก้ว ต.เมืองพลับพลา อ.ห้วย
แถลง จ.นครราชสีมา เจ้าอาวาสวัด
ราษฎร์ เป็น พระครูรัตนสราธิการ
๒๐. พระอธิการสมาน
วัดลางดอง ต.บ้านโพธิ์ อ.เมือง
จ.นครราชสีมาเจ้าอาวาสวัดราษฎร์เป็น
พระครูจันทราบุญต
๒๑. พระอธิการเลลา
วัดจันอ้อ ต.จันอ้อ อ.โนนสูง จ.นคร
ราชสีมา เจ้าอาวาสวัดราษฎร์ เป็น
พระครูนันทธรรมโกวิท
๒๒. พระอธิการพันธ์
วัดหนองปรือโป่ง ต.โคกกระเบื้อง
อ.บ้านเหลื่อม จ.นครราชสีมา เจ้าอาวาส
วัดราษฎร์ เป็น พระครูขันตีคุณิคุณ
๒๓. พระอธิการสมชาย
วัดบ้านยาง ต.ชุมพวง อ.ชุมพวง
จ.นครราชสีมาเจ้าอาวาสวัดราษฎร์เป็น
พระครูวิจักขณ์ปัญญาภรณ์
๒๔. พระอธิการเสริม
วัดศรีชลสินธุ์ ต.ก่าบึง อ.โนนไทย
จ.นครราชสีมาเจ้าอาวาสวัดราษฎร์เป็น
พระครูวิจิตรธรรมพิมล
๒๕. พระอธิการสมชาย
วัดชายพะเนา ต.พังเทียม อ.โนนไทย
จ.นครราชสีมาเจ้าอาวาสวัดราษฎร์เป็น
พระครูไพศาลสุทธิคุณ
๒๖. พระอธิการศหาวุธ

ประกาศมหาวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วิทยาเขตนครราชสีมา
ฉบับที่ ๒๔/๒๕๔๒

เรื่อง เปิดรับสมัครพระภิกษุสามเณร เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย
มหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา

มหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วิทยาเขตนครราชสีมา เปิดรับสมัครพระภิกษุและ
สามเณรเข้าศึกษาในเป็นการศึกษา ๒๕๔๓ ได้กำหนด
หลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

๑. ส่วนการศึกษาที่เปิดรับสมัคร คือ

- ๑.๑ บาลีอุคตศึกษา ชั้นปีที่ ๑ ทุกคณะ คือ
- ๑.๑.๑ คณะพุทธศาสตร์
 - ๑.๑.๒ คณะมนุษยศาสตร์
 - ๑.๑.๓ คณะครุศาสตร์
 - ๑.๑.๔ คณะสังคมศาสตร์

- ๑.๒ บาลีอุคตศึกษา ชั้นปีที่ ๓ ทุกคณะ คือ

- ๑.๒.๑ คณะพุทธศาสตร์ วิชาเอก
พระพุทธศาสนา, วิชาเอกบาลี-สันสกฤต
- ๑.๒.๒ คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอก
ภาษาอังกฤษ, วิชาเอกจิตวิทยา
- ๑.๒.๓ คณะครุศาสตร์ วิชาเอกการ

สอนสังคมศึกษา, วิชาเอกการสอนภาษาไทย

- ๑.๒.๔ คณะสังคมศาสตร์ วิชาเอก
รัฐศาสตร์, วิชาเอกสังคมวิทยา

๒. คุณสมบัติของผู้สมัคร

๒.๑ ระดับบาลีอุคตศึกษา ชั้นปีที่ ๑ ต้องมี
คุณสมบัติดังนี้

๒.๑.๑ เป็นผู้สอบได้เปรียญธรรม ๕
ประโยค หรือ

๒.๑.๒ เป็นผู้สอบได้เปรียญธรรม ๓
ประโยคและเป็นผู้สำเร็จการศึกษา
ตอนปลาย หรือได้รับประกาศนียบัตรอื่นที่มหา
วิทยาลัยรับรอง หรือ

๒.๑.๓ เป็นผู้สำเร็จการศึกษา
ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนพระ
ปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา หรือ

๒.๑.๔ เป็นผู้สำเร็จการศึกษาประโยค

มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือได้รับประกาศนียบัตรอื่นที่มหาวิทยาลัยรับรองและเมื่อได้รับการพิจารณาคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยแล้ว ต้องศึกษาภาษาบาลีที่มหาวิทยาลัยกำหนดไม่น้อยกว่า ๒๔ หน่วยกิต หรือ

๒.๑.๕ เป็นพระสังฆาธิการ หรือครูสอนพระปริยัติธรรม ผู้สำเร็จการศึกษาประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่าและสอบได้นักธรรมชั้นเอก และได้รับการแต่งตั้งมาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี (นับวันเดือน พ.ศ. ในใบตราตั้งเป็นเกณฑ์)

๒.๑.๖ เป็นผู้มั่งมีร่างกายแข็งแรง และไม่เป็นโรคหรือภาวะอันเป็นอุปสรรคในการศึกษา

๒.๑.๗ ไม่เคยถูกคัดเช้อออก หรือถูกไล่ออกจากสถาบันการศึกษาใด ๆ เพราะความผิดทางความประพฤติหรือวินัย

๒.๒ ระดับบาลีอุดมศึกษาชั้นปีที่ ๓ ทุกคณะ (เว้นคณะครุศาสตร์) คือ

๒.๒.๑ เป็นผู้สำเร็จ การศึกษาปริยัติธรรม ๔ ประโยค

๒.๒.๒ บาลีอุดมศึกษาชั้นปีที่ ๓ คณะครุศาสตร์

๒.๓.๑ เป็นผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยครูศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย หรือ

๒.๓.๒ เป็นผู้สอบได้ชั้นประโยคครูพิเศษมัธยม (พ.ม.) หรือประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (ปก.ศ.) และต้องเป็นเปรียญธรรมตั้งแต่ ๔ ประโยคขึ้นไป

๒.๓.๓ เป็นพระสังฆาธิการหรือครู

สอนพระปริยัติธรรมผู้สำเร็จการศึกษาประกาศนียบัตรประโยคครูพิเศษมัธยม (พ.ม.) หรือ ปก.ศ.สูง หรืออนุปริยญา และนักธรรมชั้นเอกและได้รับการแต่งตั้งมาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี (นับวันที่ เดือน พ.ศ. ในใบตราตั้งเป็นเกณฑ์)

๒.๓.๔ ข้อ ๒.๑.๕ และข้อ ๒.๓.๓ ให้เสนอเอกสารขอเข้าศึกษาผ่านคณบดีให้อธิการบดีพิจารณาอนุมัติเป็นลายลักษณ์อักษรจึงจะมีสิทธิ์เข้าศึกษาได้

๓. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพครู หลักสูตร ๑ ปี (รับพระภิกษุสามเณรและคฤหัสถ์)

๓.๑ คุณสมบัติของผู้สมัคร

๓.๑.๑ สำเร็จการศึกษา ระดับปริญญาตรีทุกสาขา หรือ

๓.๑.๒ สำเร็จการศึกษาบาลี เป็นเปรียญธรรม ๔ ประโยค หรือ

๓.๑.๓ สำเร็จการศึกษา ระดับอนุปริยญาตรีหรือเทียบเท่า และต้องมีประสบการณ์การสอนในสถานศึกษาไม่ต่ำกว่า ๓๐๐ ชั่วโมง หรือ

๓.๑.๔ กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีพุทธศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ ๔ (ภาคเรียนสุดท้าย) ของมหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยทุกสาขา ยกเว้น คณะครุศาสตร์

๔. การรับสมัคร มีกำหนดเวลาดังนี้

๔.๑ บาลีอุดมศึกษา ชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๓ ทุกคณะ รับสมัครตั้งแต่วันที่ ๑-๓๐ เมษายน ถึงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ระหว่างเวลา ๑๓.๐๐-๑๘.๐๐ น. ณ อาคารเรียนหลังใหม่ บ้านหัวถนน ต.หัวทะเล อ.เมือง จ.นครราชสีมา และอาคารเรียนหลังเก่า วัดพระนารายณ์มหาราช อ.เมือง

จ. นครราชสีมา

- ๔.๒ ผู้สมัครต้องไปยื่นใบสมัครด้วยตนเอง
- ๔.๓ สิ่งที่จะต้องนำไปแสดงในวันสมัครคือ
- ๔.๓.๑ ประกาศนียบัตร, ใบสุทธิ,
- รูป ๑-๒ นิ้วจริง ที่แสดงว่าสอบไล่ได้ชั้นนั้น ๆ ไป
- แต่งตั้งพระสังฆาธิการ หรือ ครูสอนพระปริยัติ
- ธรรมพร้อมทั้งสำเนาภาพถ่าย
- ๔.๓.๒ สำเนาทะเบียนบ้าน
- ๔.๓.๓ หนังสือสุทธิ สำหรับพระ
- ภิกษุสามเณร
- ๔.๓.๔ รูปถ่ายไม่เกิน ๖ เดือน หน้า
- ตรง ไม่สวมแว่นตา ขนาด ๑ นิ้วครึ่ง จำนวน ๒ รูป
- ๔.๓.๕ ใบสมัครตามแบบฟอร์ม
- ของมหาวิทยาลัย

๔. การลงทะเบียนวิชาเรียน

๔.๑ การลงทะเบียนวิชาเรียน

นิสิตทุกรูปต้องลงทะเบียนวิชาเรียนต่อ

สำนักทะเบียนและวัดผล ตาม วัน เวลา และสถานที่

ดังนี้

๕.๑.๑ นิสิตชั้นปีที่ ๒,๓,๔ ทุกคนจะ

ลงทะเบียนวิชาเรียน วันที่ ๘-๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๓

เวลา ๑๓.๐๐-๑๘.๐๐ น. ณ อาคารเรียนหลังใหม่

บ้านหัวถนน ต.หัวทะเล อ.เมือง จ.นครราชสีมา

๕.๒ การขึ้นทะเบียนเป็นนิสิต

๕.๒.๑ นิสิตชั้นปีที่ ๑ ทุกคนจะ

ขึ้นทะเบียนเป็นนิสิตและลงทะเบียนวิชาเรียน วันที่

๑๑-๑๒ พฤษภาคม ๒๕๔๓ เวลา ๑๓.๐๐-๑๘.๐๐ น.

ณ อาคารเรียนหลังใหม่ บ้านหัวถนน ต.หัวทะเล

อ.เมือง จ.นครราชสีมา

๖. การอุปถัมภ์มหาวิทยาลัย

นิสิตทุกรูปต้องบริจาคกับปียกทัพอุปถัมภ์

มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยา

เขตนครราชสีมา ดังนี้

๖.๑ ค่าธรรมเนียมการสมัคร	๕๐ บาท
๖.๒ ค่าขึ้นทะเบียนเป็นพระนิสิต	๑๐๐ บาท
๖.๓ ค่าหน่วยกิต ๆ ละ	๒๕ บาท
(ภาคเรียนละ ๑๘-๒๒ หน่วยกิต)	
๖.๔ ค่าบำรุงห้องสมุด	๒๐๐ บาท
๖.๕ ค่านิตยสารพุทธจักร	๑๐๐ บาท
๖.๖ ค่าวารสารนราชนิรันดร์	๑๐๐ บาท

๗. กับปียกทัพที่ได้อุปถัมภ์ในการสอบคัดเลือก

และที่อุปถัมภ์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ

ราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมาแล้วนั้น จะ

ไม่คืนให้ไม่ว่ากรณีใด ๆ

๘. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

วิทยาเขตนครราชสีมา จะทำพิธีเปิดเรียน ปี

การศึกษา ๒๕๔๓ ในวันจันทร์ที่ ๑๕ พฤษภาคม

พ.ศ. ๒๕๔๓ เวลา ๑๓.๐๐ ณ ห้องธรรมศาลา

อาคารเรียนหลังใหม่ บ้านหัวถนน ต.หัวทะเล

อ.เมือง จ.นครราชสีมา

ประกาศ ณ วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๒

(พระศรีธรรมมาภรณ์)

รองอธิการบดี วิทยาเขตนครราชสีมา

ใบสมัครสมาชิกวารสารนารายณ์

ชื่อ.....นามสกุล.....ฉายา.....
วัด.....บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....
ซอย.....ถนน.....ตำบล.....อำเภอ.....
จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....
มีความประสงค์จะสมัครเป็นสมาชิกวารสารนารายณ์ประเภท.....ปี.....
(อัตราค่าสมัครหนึ่งปี ๔ ฉบับ ๒๐๐ บาท พร้อมค่าส่ง) โดยเริ่มเป็นสมาชิกตั้งแต่วันที่.....เดือน.....
พ.ศ.....ถึงฉบับที่.....เดือน.....พ.ศ.....พร้อมทั้งได้แนบ ขนาดติ/
ตัวแลกเงิน จำนวน.....บาท ส่งจ่าย ปท. นครราชสีมา ในนามหัวหน้ากองบรรณาธิการ
สำนักงานวารสารนารายณ์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา
วัดพระนารายณ์มหาราช วรวิหาร อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ๓๐๐๐๐ โทร. ๒๕๔๘๘๑

นิคมกณะ

ความรัก

ถ้าหากจะพูดถึงความรักแล้ว ในโลกนี้
ไม่มีใครที่จะอยู่โดดเดี่ยวคนเดียวได้ โดยไม่มี
ความรักเลยไม่ว่าคน ๆ นั้น จะอยู่ในช่วง
ระหว่างวัยไหน เช่น วัยเด็ก ที่มีความรักแบบ
เด็ก ๆ วัยหนุ่มสาว ที่มีความรักแบบหนุ่มสาว
วัยคนแก่ชรา ที่มีความรักแบบคนแก่ชรา ที่
กล่าวมาทั้งหมดล้วนต้องมีความรักทั้งสิ้น จะ
อยู่ที่ว่าบุคคลใดเล่าจะรู้จักคุณค่าแห่งความรัก
วารสารนารายณ์ฉบับนี้ ออกมาขอผล
สาธิตทำนุผู้อ่านทุกท่านในระหว่างเดือนแห่ง
ความรัก(กุมภาพันธ์) คนทั่วโลกเปรียบต่างก็
ให้ความสำคัญกับวันแห่งความรักเป็นอย่างดี
โดยเฉพาะในกลุ่มของวัยรุ่นแล้วต่างถือเอาวันที่
๑๔ กุมภาพันธ์(ของทุกปี) เป็นวันสื่อแห่ง
ความรักกัน ทำให้ดอกกุหลาบซึ่งเป็น
สัญลักษณ์แห่งความรักพลอยขายดิบขายดี
อย่างไม่เคยปรากฏในศตวรรษไหนมาก่อน ซึ่ง
น่าเป็นห่วงอย่างยิ่งว่า วัยรุ่นไทยกำลังเดิน
ตามกระแสแห่งชาวโลก ไปสนใจวัฒนธรรม
อันเสื่อมของบรรพบุรุษชาติไทยที่ฝังจรมันวิ
มานัสโบราณกาล การรักเนื้อหนังส่วนตัวของลูก
ผู้หญิง การชิงสุกก่อนห่าม การไม่ให้เกียรติผู้
หญิง การมองเห็นผู้หญิงเป็นเพียงเครื่อง
ฆ่าเวลาใคร ๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่กำลังจะ
เป็นปัญหาใหญ่ของสังคม เพราะว่าเยาวชน

ในวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้าถ้าไม่ได้รับการ
แก่ ไฉนแล้วประเทศชาติของเราจะอยู่ได้อย่างไร
พระพุทธรูปศาสนา สอนให้สัตว์โลกอยู่
ด้วยความสงบ ไม่เบียดเบียนทั้งตนเองและผู้อื่น
รู้จักรักและให้อภัยซึ่งกันและกัน ไฉนจึง
รักษา ไม่ใส่ร้ายป้ายสีซึ่งกันและกัน เหล่านี้
ล้วนแล้วแต่เป็นคำสอนทางพระพุทธศาสนา
ทั้งสิ้น ถ้าหากทุกคนในโลกนี้ต่างมอบความ
รักให้ซึ่งกันและกันแล้ว โลกของเราที่นำอยู่ซึ่ง
ขึ้น

วารสารนารายณ์ฉบับนี้ทำนุผู้อ่านคือ
อยู่ที่ แม้จะออกมาสู่สาธิตทำนุผู้อ่านแล้ว
บ้างที่สื่อของกรมของกับไว้เป็นอย่างดี เพราะ
สาเหตุหลากหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง
ของสมาชิก ซึ่งเราได้รับอุปการะจากคณะสงฆ์
จังหวัดนครราชสีมาเป็นส่วนใหญ่ ยังไม่ได้นำ
ขยายออกไปสู่บุคคลภายนอกมากนัก คณะผู้
จัดทำต้องกราบขอพระคุณท่านผู้มีอุปการะ
คุณทุกท่านที่ช่วยให้มีความไว้วางใจและอุดหนุน
วารสารนารายณ์เป็นอย่างดี

๕๑ ด้วยไมตรีจิต
หมั่นใหม่ฉบับนี้ทำ
คณะผู้จัดทำ